

DE STER

Juli 1984
84ste jaargang
Nummer 7

INHOUDSOPGAVE

- 1 Geestelijke waarheid ontvangen en toepassen,
president Marion G. Romney
- 6 Vraag en antwoord:
Het Boek van Mormon en de volheid van
het evangelie, *Monte S. Nyman*
Prioriteiten, *Larry Call*
De Heilige Geest en onze vrije wil,
George W. Pace
- 15 Een verandering van instelling: de sleutel tot
goede betrekkingen, *C. Richard Chidester*
- 22 Kinderen van de Allerhoogste, *John A. Tvedtnes*
- 24 Schoongeveegd door sterke winden,
Susan Chieko Eliason
- 27 Gezegend door een zegen, *Rebecca Denos Mann*
- 28 Het zaad laten spruiten, *Melvin J. Leavitt*
- 35 Ik wist niet eens hoe ze heette,
Janene Wolsey Baadsgaard
- 37 Daar woont mijn broer, *Lea Mahoney*
- 40 De plaats naast u, *ouderling Gene R. Cook*
- 43 De zondag bij de heiligen, *William G. Hartley*
- 52 Investeren voor de eeuwigheid,
ouderling John H. Groberg

KINDERSTER

- 1 Verhalen uit de Schriften: Kaïn en Abel
- 4 Maaike's doop, *Helen E. Keezer*
- 8 Voor de grap

Op de omslag: Foto van een Zwitsers berglandschap van William Floyd Holdman

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bfr. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10,00

© 1984 by the Corporation of the President of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Eerste Presidium

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

Adviseurs

M. Russell Ballard
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George P. Lee

Redacteur

M. Russell Ballard

International Magazines

Zakelijk redacteur
Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur
David Mitchell

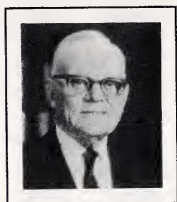
Kinderster
Lois Richardson

Vormgeving
J. Scott Knudsen

Vertaling De Ster en nieuwsredactie

Henri J. A. Tenthof
van Noorden
Kerkelijk Vertaalbureau
Parkstraat 38
NL-3581 PL Utrecht

GEESTELIJKE WAARHEID ONTVANGEN EN TOEPASSEN

President Marion G. Romney
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Ik ben altijd onder de indruk wanneer ik nadenk over het gesprek tussen de Meester en Nikodemus, het geleerde lid van het Joodse Sanhedrin, die naar Jezus toekwam met de bedoeling meer over Hem, zijn identiteit en zijn boodschap te weten te komen.

Nikodemus „kwam des nachts tot Hem en zeide tot Hem: Rabbi, wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar; want niemand kan die tekenen doen, welke Gij doet, tenzij God met Hem is.” (Johannes 3:2.)

Bij zijn zoeken naar waarheid, werd Ni-

kodemus ertoe gebracht de Heer te ondervragen in een poging Hem beter te begrijpen, hoewel hij op dat moment niet méér in de Zoon van God kon zien dan een buitengewone leraar. Zoals blijkt uit zijn woorden, baseerde hij zijn oordeel op hetgeen hij had gezien en gehoord van de wonderen van de Meester.

Jezus leerde Nikodemus echter gelijk, dat de kennis die hij zocht niet alleen kon worden gebaseerd op bewijzen zoals het zien of horen van een wonder of het aanschouwen van een of andere geweldige gebeurtenis. Hij wees Nikodemus op het

feit dat men zonder de hulp van een hoger leerproces, een proces dat de leerling ontvankelijk maakt voor de oneindige wereld van de werkelijkheid boven en voorbij de wereld die wij met onze zintuigen kunnen waarnemen, het koninkrijk Gods niet kan ontdekken, zien of binnengaan.

„Jezus antwoordde en zeide tot Hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.” (Johannes 3:3.)

Welnu, zo geleerd en bekwaam en wijs als Nikodemus was, kon hij toch de zin van hetgeen de Meester hem vertelde niet vatten. Hij vond het een vreemd antwoord en vroeg: „Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden?” (Johannes 3:4.)

Jezus zette zijn poging om het verstand van Nikodemus te verlichten voort en zei: „Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest.” (Johannes 3:6.)

Daar Nikodemus nog niet uit de Geest geboren was, ontbrak het hem aan het begrip dat met behulp van de Geest verkregen wordt. Hij kon eenvoudig niet begrijpen dat Jezus hem vertelde dat er twee bronnen van kennis zijn, twee verschillende leerprocessen — het ene door middel van onze gewone, lichamelijke zintuigen, en het andere door middel van de Geest.

De verklaring die de apostel Paulus de Korintiërs gaf over deze zelfde aangelegenheid, was geconcentreerd op dezelfde waarheid die de Meester met Nikodemus had besproken. Paulus zei tegen hen: „Mijn spreken en mijn prediking kwam ook niet met meeslepende woorden van wijsheid, maar met betoon van

geest en kracht, opdat uw geloof niet zou rusten op wijsheid van mensen, maar op kracht van God.

Maar, gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben. (Dat wil zeggen, de dingen van de Geest, de waarheden der eeuwigheid, de betekenis van grote gebeurtenissen en tekens en de uiteindelijke waarheid kunnen niet door middel van de leerprocessen van mensen alleen verkregen worden.)

Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods . . .

Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.” (1 Korintiërs 2:4-5, 9-10, 14.)

In Jezus' gesprek met Nikodemus, zette de Meester zijn instructie over de geestelijke bron van kennis voort. De Heer zei: „Verwonder u niet, dat Ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden.

De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij heengaat; zo is een ieder, die uit de Geest geboren is.” (Johannes 3:7-8.)

Bij het nadenken over deze tekst ben ik tot de overtuiging gekomen, dat de Meester hier het feit bevestigde dat de kennis die moet worden verkregen door de gave van de Heilige Geest — de wedergeboorte waarover de Heer had gesproken — even zeker voor ons is als de wind die blaast, ook al kunnen wij hem niet zien. De Heer was Nikodemus aan het leren dat het leerproces door middel

van de Geest een werkelijk feit is, ook al kunnen de werkingen van de Geest niet begrepen worden door hen die niet wederom geboren zijn.

De Heer heeft deze fundamentele waarheden in de laatste dagen opnieuw bevestigd door middel van de profeet Joseph Smith. In het gebed dat hij uitsprak bij de inwijding van de tempel te Kirtland, een gebed dat hem door openbaring werd ingegeven, zei de profeet: „En geef, Heilige Vader, dat aan allen, die in dit huis zullen aanbidden, woorden van wijsheid . . . mogen worden onderwezen, en dat zij wetenschap mogen zoeken, ja, door studie alsmede door geloof, zoals Gij hebt gezegd;”

En met welk doel?

„. . . dat zij in U mogen wassen, en een volheid van de Heilige Geest mogen ontvangen, en overeenkomstig Uw wetten worden georganiseerd, en voorbereid mogen zijn al het nodige te ontvangen.” (Leer en Verbonden 109:14-15.)

Uit dit gebed blijkt duidelijk dat de Heer ons leren pas als compleet beschouwt wanneer we door de Heilige Geest worden geleid. Bij een andere gelegenheid zei de Heer: „Als gij in mijn woord blijft . . . zult (gij) de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Johannes 8:31-32.) De waarheden die ons kunnen bevrijden van onze zonden, schuld, verkeerde ideeën en begrippen, en onze improductieve gewoonten en gedragspatronen, kunnen alleen door middel van de Heilige Geest verkregen worden.

In de gehele geschiedenis van de wereld is er nog nooit een tijd geweest zoals deze, waarin wereldlijke kennis zo ver gevorderd en zo wijdverbreid is. Maar toch genieten velen om ons heen niet de waarheden — en de vrijheid die daarvan het gevolg is — die de Meester leerde. Veel

mensen schijnt het zelfs toe dat waarheid en werkelijke vrijheid onbereikbaar voor hen zijn.

De kern van het plan van zaligheid van de Vader is, dat als wij deze waarheden, alsmede de vrede, het geluk, de geboortigheid en de vrijheid die zij de rechtvaardige aanhangers ervan brengen, willen verkrijgen, wij moeten putten uit een bron van kennis die buiten het bereik ligt van de gewone leerprocessen.

De weg naar deze zekere kennis is een oprecht verlangen om waarheid te verkrijgen van God, en om die waarheid te zoeken door middel van veel gebed, een toegewijd bestuderen van Gods Schriften, en van een rechtvaardige, menslievende levenswandel.

De Heer weet echter dat niet alle mensen zich ertoe zullen brengen aan deze eisen te voldoen, en daarom herinnerde Hij ons eraan dat „het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis begrijpt het niet”. (Leer en Verbonden 88:49.)

Maar als wij heiligen der laatste dagen bereid zijn de stappen die door de Heer en zijn profeten zijn aangegeven op te volgen, kunnen wij en zullen wij kennis en inzicht verkrijgen aangaande de grote bedeling van de laatste dagen waarin wij leven, en van de geweldige voorbereidende gebeurtenissen en beproevingen die voor de laatste dagen geprofeteerd zijn.

Goddellijke waarheid is het mensdom vanaf het begin door de gave en macht van de Heilige Geest geopenbaard. Hemelse waarheden zijn aan vader Adam en door alle bedelingen heen aan de profeten medegedeeld, die op hun beurt deze waarheden hebben onderwezen en vastgelegd ten behoeve van hen die ze in hun leven zullen aanwenden.

Vanuit deze onuitputtelijke bron van eeuwige waarheid hebben wij ware ken-

nis ontvangen aangaande de aard van God en onze verhouding tot Hem, zonder dewelke niemand het doel van het leven en de gewichtige gebeurtenissen ervan kan begrijpen.

Als heiligen der laatste dagen weten wij van Gods liefde voor zijn kinderen en van zijn verlangen dat ieder van ons in ons dagelijks leven de processen van geestelijke ontvankelijkheid zal leren kennen en gebruiken, ten einde te kunnen putten uit de onbepaalde bron van kennis en leiding die ons allen ten dienste staat.

Wij hebben die geïnspireerde kennis nodig in ons leven, bij ons streven God te vinden en zijn leringen toe te passen, bij ons zoeken naar de juiste huwelijkspartner, bij het nakomen van onze verantwoordelijkheden als ouders, bij het helpen van anderen om het evangelie te leren kennen en God te vinden, bij ons streven inzicht te verkrijgen uit de Schriften, bij het toepassen van de raadgevingen van de profeten van deze tijd, bij het beschouwen van de belangrijkste tijd — de tijd van de laatste bedeling — waarin wij leven, en bij ons streven getrouw te volharden tot het einde. Bij al deze zaken en nog veel meer — ja, bij alle aspecten van ons leven — hebben wij leiding en kennis uit die zekere bron nodig.

Naarmate wij ernaar streven tot God te naderen en de vruchten te plukken van het toepassen van zijn leringen in ons leven, moeten wij steeds indachtig zijn dat God verwacht dat wij onze kennis zullen gebruiken bij het dienen van onze naasten in ons dagelijks leven. Wij moeten bedenken dat „wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, . . . Hij (dan zal) plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid.

En al de volken zullen vóór Hem verza-

meld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand.

Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van mijn deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.

Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.

Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij niet te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij niet te drinken gegeven;

Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij niet gehuisvest, naakt en gij hebt

Mij niet gekleed, ziek en in de gevangenis en gij hebt Mij niet bezocht.

Dan zullen ook zij Hem antwoorden en zeggen: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of als vreemdeling, of naakt of ziek, of in de gevangenis, en hebben wij U niet gediend?

Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar zeg Ik u, in zoverre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan.

En deze zullen heengaan naar de eeu-

wige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven." (Matteüs 25:31-46.)

Wij moeten leren om waarheid en inzicht te verkrijgen van de Heilige Geest — want die waarheid heeft haar weerslag op ieder aspect van ons leven; en vervolgens hebben wij de opdracht onze kennis, ons leven, onze daden en ons gedrag met liefde en erbarmen in te zetten voor allen die zich binnen onze invloedssfeer bevinden en waar wij in ons dagelijks leven mee in contact komen. □

Suggesties voor huisonderwijzers

Enkele belangrijke punten die u naar voren kunt brengen bij uw huisonderwijs:

1. Er zijn twee bronnen van kennis, twee verschillende leerprocessen — het ene door middel van onze gewone, lichamelijke zintuigen, het andere door de Geest.
2. Het leerproces door middel van de Geest is een werkelijk feit, maar wij moeten wederom geboren worden om de werkingen van de Geest te kunnen begrijpen.
3. De waarheid die ons kan bevrijden van onze zonden, schuld, verkeerde ideeën en begrippen, en onze improductieve gewoonten en gedragspatronen, kan alleen door middel van de Heilige Geest verkregen worden.
4. Wij hebben geïnspireerde kennis nodig in ons leven, bij ons streven

God te vinden en zijn leringen toe te passen en bij het helpen van anderen om het evangelie te leren kennen.

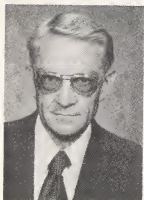
Wenken voor de bespreking

1. Bespreek uw eigen gevoelens over de noodzaak om volgens de leiding van de Heilige Geest te leven. Vraag de gezinsleden naar hun gevoelens dienaangaande.
2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die het gezin voor zou kunnen lezen en bespreken?
3. Zou deze bespreking beter tot haar recht komen als er van tevoren met het gezinshoofd werd gesproken? Is er een boodschap van de quorumleider of bisschop voor het gezinshoofd over eeuwige waarheid en de noodzaak voor het gezelschap van de Heilige Geest?

Vraag en antwoord

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk

Vraag: Hoe komt het dat, hoewel het Boek van Mormon de volheid van het evangelie bevat, er niet wordt gesproken over tempels of tempelwerk?

Antwoord: Monte S. Nyman,
hoogleraar oude Schriftuur aan de
Brigham Young University.

Om deze vraag te kunnen beantwoorden, moeten wij eerst begrijpen wat er precies bedoeld wordt met „de volheid van het evangelie”. In de Leer en Verbonden zegt de Heer drie keer dat de volheid van het evangelie is vervat in het Boek van Mormon (zie Leer en Verbonden 20:9; 27:5; 42:12). Ook de engel Moroni verkondigde Joseph Smith dat het Boek van Mormon de volheid van het evangelie bevatte:

„Hij zei dat er een boek bewaard was, een op gouden platen geschreven boek, en dat dit een kroniek was van de vroegere bewoners van dit vasteland

(Amerika) en van hun herkomst. Ook zei hij *dat het boek de volheid van het eeuwig evangelie bevatte* dat door de Zaligmaker aan de vroegere bewoners was gepredikt.” (Joseph Smith — Geschiedenis 34; cursivering toegevoegd.)

In de afgelopen paar jaar heb ik vele ouderejaarsstudenten naar de betekenis van het woord „evangelie” gevraagd. Het standaardantwoord dat ik daarop heb ontvangen is „goed nieuws”, hetgeen gebaseerd is op de betekenis van het Griekse woord voor het evangelie. Dit antwoord is juist, maar naar mijn ervaring hebben vele leden van de kerk nooit werkelijk de betekenis van „goed nieuws” uitgevorst. Welk goed nieuws wordt ons in het evangelie voorgehouden? De Schriften van deze tijd verschaffen een logisch en tot nadenken stemmend antwoord op deze vraag. De Leer en Verbonden geeft drie definities van het evangelie.

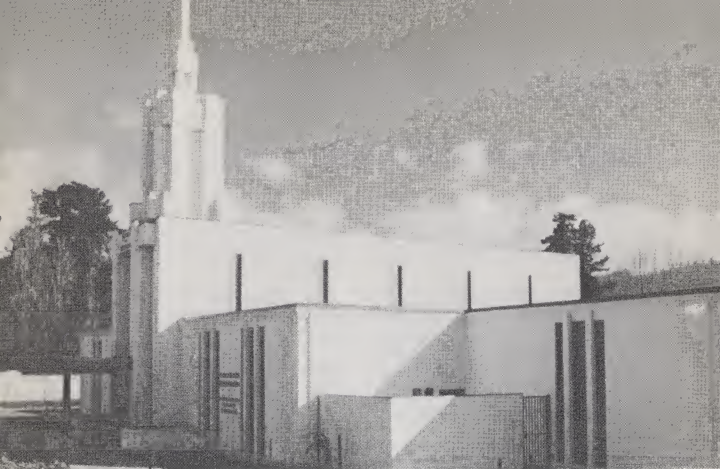
1. Leer en Verbonden 33:11-12:

„Ja, bekeert u, en wordt gedoopt, een ieder uwer, voor de vergeving van uw zonden; ja, wordt gedoopt in water, en dan komt de doop met vuur en met de Heilige Geest.

Ziet, voorwaar, voorwaar zeg ik u: *Dit is Mijn evangelie*; en bedenkt, dat zij geloof in Mij moeten hebben, want anders kunnen zij op geen enkele wijze zalig worden.” (Cursivering toegevoegd.)

2. Leer en Verbonden 39:5-6:

„En voorwaar, voorwaar zeg ik u: Hij,

die Mijn evangelie ontvangt, ontvangt Mij; en hij, die Mijn evangelie niet ontvangt, ontvangt Mij niet.

En *dit is Mijn evangelie* — bekering en doop in water, en dan komt de doop met vuur en met de Heilige Geest, namelijk de Trooster, Die alle dingen toont, en de vreedzame dingen van het koninkrijk onderwijst." (Cursivering toegevoegd.)

3. Leer en Verbonden 76:40-43:

„En *dit is het evangelie*, de blijde boodschap, waarvan de stem uit de hemelen ons getuigenis gaf,

Dat Hij, namelijk Christus, in de wereld kwam om voor de wereld te worden gekruisigd, om de zonden der wereld te dragen, en om de wereld te heiligen en van alle ongerechtigheid te reinigen;

Dat allen, die de Vader in Zijn macht had gegeven en door Hem had geschapen, zalig mochten worden door bemid-

deling van Hem;

Die de Vader verheerlijkt, en alle werken van Zijn hand redt, behalve die zonen des verderfs, die de Zoon verloochenen, nadat de Vader Hem heeft geopenbaard." (Cursivering toegevoegd.)

Het Boek van Mormon vermeldt in de leringen van de Heiland een definitie die in veel grotere details treedt, maar die overeenkomt met de definities die in de Leer en Verbonden gegeven worden:

„Ziet, Ik heb u Mijn evangelie gegeven, en *dit is het evangelie*, dat Ik u heb gegeven, dat Ik in de wereld ben gekomen om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij heeft gezonden.

En Mijn Vader heeft Mij gezonden, opdat Ik aan het kruis zou worden verheven, en opdat Ik, nadat Ik aan het kruis was verheven, alle mensen tot Mij mocht trekken, en zoals Ik door de mensen was verheven, de mensen door de Vader zouden worden verheven om

Vraag en antwoord

voor Mij te staan en volgens hun werken te worden geoordeeld, hetzij die goed of kwaad zijn —

En hiertoe werd Ik verheven; daarom zal Ik, volgens de macht van de Vader, alle mensen tot Mij trekken, opdat zij volgens hun werken mogen worden geoordeeld.

En het zal geschieden, dat een ieder, die zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt, (met de Heilige Geest) zal worden vervuld; en indien hij tot het einde toe volhardt, ziet, dan zal Ik hem schuldeloos houden voor Mijn Vader ten dage, dat Ik zal staan om de wereld te oordelen.

En ook hij, die niet tot het einde toe volhardt, wordt neergehouden en in het vuur geworpen, waaruit men wegens de rechtvaardigheid van de Vader niet kan terugkeren.

En dit is het woord, dat Hij aan de kinderen der mensen heeft gegeven. En om deze reden vervult Hij de woorden, die Hij heeft gegeven, en Hij liegt niet, maar vervult al Zijn woorden.

En niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde.

Welnu, dit is het gebod: Bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekeloos voor Mij moogt staan.

Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, *dit is Mijn evangelie*; en gij weet, wat gij in

Mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen." (3 Nephi 27:13-21; cursivering toegevoegd.)

Kortom, het goede nieuws van het evangelie is het plan van zaligheid, ofwel de beginselen en verordeningen waardoor wij kunnen terugkeren in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel.

Een verdere verduidelijking is nodig om de oorspronkelijke vraag over tempels te kunnen beantwoorden. Het evangelie zoals dat in de Schriften wordt omschreven, geeft het plan aan waardoor het mensdom terug kan keren naar het celestiale koninkrijk. Het treedt niet in bijzonderheden over hoe de mens verhoging in het celestiale koninkrijk ontvangt. Om verhoogd te worden in het celestiale koninkrijk zijn de verordeningen en zegeningen van de tempel onmisbaar (zie Leer en Verbonden 131:1-4.).⁶Hoewel het Boek van Mormon ons niets vertelt over de verordeningen die in de tempels werden verricht, bevestigt het wel dat er tempels waren onder de Nephieten. Er wordt verteld over een wonderbaarlijk handschrift dat op de muur van de tempel verscheen en door de vinger Gods was geschreven (zie Alma 10:2). Dit voorval wordt aangehaald in verband met iemands voorgelacht en werpt verder geen licht op de tempel zelf.

Wij kunnen uit het Boek van Mormon wel enkele aanwijzingen krijgen over de functie van tempels onder de Nephieten. Het schijnt dat zij tempels bouwden wanneer en waar ook de bevolking dit rechtvaardigde. Na de breuk tussen de Nephieten en de Lamanieten, vertelt Nephi: „En ik . . . bouwde een tempel,

en ik bouwde die naar de tempel van Salomo" (2 Nephi 5:16). Het was in de tempel dat Jakob het gebod ontving om zijn volk te waarschuwen voor hoogmoed en onkuisheid (Jakob 1:17; 2:2; 11). Koning Benjamin liet zijn volk bij de tempel bijeenkomen om te worden onderricht (Mosiah 1:18; 2:1, 5-7). Koning Limhi liet zijn volk ook bij de tempel bijeenkomen om te horen over Ammon en zijn broeders, die uit het land Zarahemla waren gekomen (Mosiah 7/17). Dit was waarschijnlijk dezelfde tempel die verschillende keren genoemd wordt in de kroniek van zijn vader, koning Noach, en die mogelijk was gebouwd door Noachs vader, koning Zeniff, daar hij er kennelijk al stond toen Noach de troon besteeg (zie Mosiah 11:10, 12; 19:5). Toen het Nephitische volk steeds verder naar het noorden trok, bouwden zij ook daar tempels (Helaman 3:9, 14). Na de verdeling van de goddelozen ten tijde van de kruisiging van Christus, was het volk in het land overvloed om de tempel heen bij elkaar gekomen toen de Heiland aan hen verscheen (3 Nephi 11:1). Het Boek van Mormon vermeldt ook dat de Lamanieten tempels bouwden (Alma 26:29). Al deze bewijzen vormen een bevestiging van de leringen van de profeet Joseph Smith:

„Wat was het doel van het vergaderen der joden of Gods volk, wanneer dit ook geschiedde? . . .

Het voornaamste doel was om voor de Heer een huis te bouwen waarin Hij zijn volk de openbaringen van zijn huis en de heerlijkheden van zijn koninkrijk kon openbaren en het volk de weg tot zaligheid kon onderrichten. Er bestaan namelijk zekere verordeningen en beginselen die alleen kunnen worden onderricht en bediend in een plaats of

huis, voor dat bepaalde doel gebouwd." (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 279.)

Hoewel er niet gesproken wordt over de verschillende verordeningen die in de tempel worden verricht, bevat het Boek van Mormon dezelfde leringen als de Bijbel wat betreft de basis van het tempelwerk. De profeet Maleachi profeteerde over de komst van Elia voor de grote en geduchte dag des Heren, een komst die de kinderen zou terugvoeren naar of binden aan hun vaders en de vaders aan hun kinderen. Deze macht om te verzegelen, die ook het patriarchale priesterschap wordt genoemd, is op 3 april 1836 in de tempel te Kirtland teruggegeven aan de profeet Joseph Smith (zie Leer en Verbonden 110:13-16). Toen de Heiland na zijn opstanding zijn bediening onder de Nephieten volbracht, vertelde Hij hun dat de Vader Hem had geboden hun de leringen van Maleachi te geven, met het gevolg dat deze nu in hoofdstuk 24 en 25 van 3 Nephi staan. Hoofdstuk 25 bevat de profetie over Elia. De Heer gaf de basis voor het tempelwerk in het Boek van Mormon en bewaarde de specifieke leringen aangaande verhoging in het celestiale koninkrijk voor de Leer en Verbonden.

Nog een andere verordening die verband houdt met de tempel werd ook pas in de Leer en Verbonden duidelijk uiteengezet, het huwelijk voor tijd en eeuwigheid. Hoewel het Boek van Mormon deze belangrijke leerstelling niet onderwijst, kunnen we wellicht uit één vers opmaken dat er eeuwige huwelijken werden voltrokken:

„En zij huwden en werden ten huwelijk gegeven, en werden gezegend volgens de veelvuldige beloften, die de Here hun had gegeven." (4 Nephi 11.)

Vraag en antwoord

Hoewel dit slechts een gevolgtrekking is, bestaan er tradities onder de Lamaniëten die het voltrekken van zulke verordeningen vasten. Golden R. Buchanan, die vele jaren het Indiaanse zendingsgebied in het zuidwesten van de Verenigde Staten presideerde, stelde het volgende vast:

„Het eeuwig huwelijk is een beginsel dat voor veel van de Indiaanse stammen niet nieuw is. De Hopi-bruiloft, een prachtige ceremonie, waarbij de bruid gekleed is in een schitterend wit gewaad dat door haar aanstaande man is geweven, is een heilige aangelegenheid, die voor de eeuwigheid is bedoeld. Er wordt niet getrouwd 'tot de dood u scheidt'." („Indian Traditions," *Improvement Era* van april 1955, blz. 286.)

Aldus bestond de kennis en de praktijk van het eeuwig huwelijk onder de Nephieten en werd de praktijk onder de Lamaniëten zelfs na hun afval voortgezet. Maar ook hier verkoos Mormon, daartoe geïnspireerd door de Heer, om de openbaring van deze leerstelling te bewaren voor de laatste dagen.

Samenvattend kan worden gesteld dat er vermoedelijk niet méér in het Boek van Mormon wordt geopenbaard over tempels en andere verordeningen vanwege de aard van openbaring. De Schriften kunnen „open openbaring" worden genoemd, ofwel openbaring die voor allen toegankelijk is. De tempel, daarentegen, is „gesloten openbaring", ofwel openbaring die is voorbehouden aan hen die bereid zijn zich erop voor te bereiden om dit soort heilige openbaring te ontvangen en te begrijpen. Zoals de profeet Joseph Smith zei, is dit van voor

de grondlegging der wereld verborgen gehouden, om aan het volk des Heren te worden geopenbaard. (Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 279 en Leer en Verbonden 124:36-41.) Wij hebben nu de kans om deze verordeningen, die deel uitmaken van het evangelie, te ontvangen, en wij behoren die kans te benutten. □

Vraag:

Ik zie geen kans mijn kerkelijke verantwoordelijkheden bij te houden.

Met het stellen van doelen en prioriteiten kom ik er niet — ik heb te veel topprioriteiten. Wat moet ik doen?

Antwoord: Larry Call, president van de Ring Afton Wyoming en vice-president van een kleinhandelsbedrijf.

Het kan zeker overweldigend zijn te bedenken wat wij allemaal moeten doen. Maar dat behoort ons niet al te veel te verbazen. Tenslotte willen wij ons steentje bijdragen en onze Vader in de hemel helpen bij zijn werk — het tot stand brengen van de onsterfelijkheid

en het eeuwige leven van de mens. (Zie Mozes 1:39.) En dat is — gezien vanuit ons menselijk perspectief — een overweldigende opgave. Willen wij daarbij slagen, dan moeten wij onze ogen op die ene centrale taak gericht houden, en aan de hand daarvan al de eisen die aan onze tijd worden gesteld en al onze verplichtingen evalueren.

Maar misschien is deze raad te algemeen om echt nuttig te zijn. Gelukkig heeft president Kimball drie uitermate fundamentele verantwoordelijkheden geïdentificeerd die bepalend zijn voor de zending van de kerk. Deze zijn, in eenvoudige bewoordingen, (1) het verkondigen van het evangelie aan de gehele wereld + (2) tempelwerk doen voor degenen die overleden zijn, en (3) zorgen dat zij die het evangelie gevonden hebben ook gebruik maken van de zegeningen ervan. (Zie „Een rapport over mijn rentmeesterschap”, *De Ster* van oktober 1981, blz. 6.)

Deze drie verantwoordelijkheden vormen het werk van de kerk van de Heer, en zijn ook ons werk wanneer wij de verantwoordelijkheden aanvaarden van het lidmaatschap in de kerk. Wij kunnen er zeker van zijn dat de plannen van de Heer zullen worden uitgevoerd. Maar wie niet overweldigd wil worden door de grootse omvang van hetgeen er tot stand moet worden gebracht, moet zien waar wij in dit geweldige plan passen. Met andere woorden, wat is mijn verantwoordelijkheid precies? Hier volgt een lijst van werkelijke topprioriteiten.

Ten eerste heb ik de verantwoordelijkheid voor mijzelf te ontdekken dat God leeft, dat Jezus de Christus is en dat Zij ons door middel van een levende profeet leiden, en vervolgens in overeenstemming met deze kennis te leven.

*Er wordt niet van ons verwacht
alles te doen, maar alleen
zoveel als wij kunnen doen.*

Daarna moet ik mijn familie helpen tot deze zelfde kennis te komen en dienovereenkomstig te leven.

Ten derde moet ik mij toeleggen op de roepingen die ik in het koninkrijk ontvangen heb, alsmede op mijn plicht het evangelie met anderen te delen en de doden te verlossen.

Met andere woorden, er wordt van mij verwacht dat ik het werk des Heren doe binnen de kring van mijn persoonlijk leven, mijn familieleven en mijn leven in dienst van mijn naaste. Hoe kan ik er dan precies voor zorgen effectief te zijn in mijn eigen, kleine kring?

Stel dat u geroepen bent als leerkracht in de zondagsschool. Zo'n roeping zal u in staat stellen een belangrijke bijdrage te leveren op het terrein van verschillende fundamentele verantwoordelijkheden. Maar als u niet oppast, kan deze roeping ook teveel van uw tijd nemen. U zult waarschijnlijk geen acht uur per les hoeven te besteden aan het voorbereiden van visuele hulpmiddelen, en u zult waarschijnlijk niet bij iedere les een geweldig uitreikblad nodig hebben. De Heer heeft het veel eenvoudiger — en tegelijkertijd moeilijker — gemaakt. In de Leer en Verbonden staat: „Indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.” Leer en Verbonden 42:14.) De Geest kan u helpen uw prioriteiten voor die les te stellen; en het kan zijn dat u zo nu en dan geïnspireerd wordt om acht uur te besteden aan uw visuele hulpmiddelen. Of in plaats daar-

Vraag en antwoord

van wordt u misschien wel geïnspireerd om die acht uur te besteden aan een uitje met uw kinderen.

Stel dat u als bisschop bent geroepen, een roeping die zeer zeker verschillende fundamentele verantwoordelijkheden inhoudt. Dat wil niet altijd zeggen dat u iedere week drie avonden in het kerkgebouw moet doorbrengen. U heeft nog andere verantwoordelijkheden. Misschien besluit u, na gebed en inspiratie te hebben ontvangen, dat drie avonden de ene week nodig zijn, terwijl u een andere week — door middel van hetzelfde proces — besluit dat uw gezin u thuis nodig heeft.

Stel dat u moeder van vier kleine kinderen bent, met daarnaast twee roepingen in de kerk die geëerd moeten worden, een tuin om te verzorgen, inmaak- en naaiwerk om te doen, de plicht om iedere dag de Schriften te bestuderen en te bidden, het verlangen om een eenzame buurvrouw bij te staan, de drang om het evangelie met een andere buurvrouw te delen, de behoefte om genealogisch werk te doen en regelmatig naar de tempel te gaan enzovoort, enzovoort. Hoe moet u dat aanpakken? Door middel van gebed komt u misschien wel te weten dat sommige verantwoordelijkheden tijdelijk wat beperkt moeten worden terwijl de kinderen nog klein zijn.

Maar wanneer wij een oprecht verlangen hebben om God te dienen, zullen wij manieren vinden om onze taken te volbrengen. Een drukbezet student zou zijn wekelijks bezoek aan de wassalon kunnen benutten om in zijn dagboek te schrijven. Een wekelijkse busrit kan voor een ouder iemand, die verder niet

veel contact heeft met anderen, worden benut om zendingswerk te doen.

Wij moeten gaan inzien dat ons schuldig en overweldigd voelen evenveel van onze krachten vergt als iets doen om die gevoelens op te heffen. Wij moeten de leiding van de Geest zoeken om te bepalen hoeveel wij redelijkerwijs kunnen doen om aan onze fundamentele verantwoordelijkheden tegemoet te komen en vervolgens die dingen ook inderdaad *doen*. Als wij eenmaal zo ver zijn, kunnen wij onze schuldgevoelens laten varen, die ons alleen maar ongelukkig en tevens minder doeltreffend maken. Bedenk dat er niet van ons wordt verwacht alles te doen, maar alleen zoveel als wij kunnen doen.

Een goede oefening zou kunnen zijn om een lijst te maken van uw allerbelangrijkste plichten. Sommige punten zullen misschien wat toelichting vereisen, maar houd uw opmerkingen eenvoudig. Maak vervolgens in een andere kolom een lijst van uw huidige activiteiten en verplichtingen. Evalueer deze tweede lijst nu aan de hand van de eerste lijst. Bepaal welke activiteiten geschrapt moeten worden en aan welke u minder tijd behoort te besteden.

Dit is geen gemakkelijk proces. Ik heb geleerd dat wij ons zonder de hulp van de Geest wellicht overweldigd zullen voelen. Alleen met de hulp van de Geest kunnen wij hopen de vele beslissingen te nemen waarmee wij iedere dag geconfronteerd worden. Maar ik ben ervan overtuigd dat het werkelijk een opmerkelijke zegen is zoveel te doen te hebben in het koninkrijk, dat wij ons voor God moeten verootmoedigen om daarbij succes te kunnen hebben.

De Heer heeft beloofd dat Hij ons bij ons werk in zijn koninkrijk zal helpen en

dat wij mettertijd de vreugde van het slagen zullen ondervinden. In afdeling 6 van de Leer en Verbonden zegt Hij ons ook:

„ . . . Dan zult gij u in de vrucht uwer werken verblijden . . .

Vreest niet goed te doen. Mijn zonen, want wat gij ook zaait, dat zult gij eveneens oogsten; daarom, indien gij het goede zaait, zult gij eveneens als uw beëroning het goede oogsten.

Vreest daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen.

Ziet, Ik veroordeel u niet; gaat uws weegs en zondigt niet meer; volbrengt met ernst het werk, dat Ik u heb geboden.

Blijkt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vreest niet.

Aanschouwt de wonden in Mijn zijde en eveneens de tekenen der nagelen in Mijn handen en voeten; weest getrouw, onderhoudt Mijn geboden en gij zult het koninkrijk der hemelen beërven.” (Leer en Verbonden 6:31-37.)

Deze geruststellende woorden van de Heiland overtuigen mij ervan dat zelfs ik in staat ben het goede te doen. Ten einde deze grote belofte in ons hart te bevestigen, gaf de Heer ons bij diverse gelegenheden in deze laatste bedeling veel eensluitende verzekeringen. Een die mij in het bijzonder aanspreekt staat in afdeling 78 van Leer en Verbonden:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: *Gij zijt kleine kinderen*, en gij hebt nog niet begrepen welke grote zegeningen de Vader in Zijn handen houdt, en voor u heeft bereid;

En *gij kunt nu niet alle dingen verdragen*; niettemin, weest goedsmoeds,

want *Ik zal u voortleiden*. Het koninkrijk is het uwe, en de zegeningen er van zijn de uwe, en de rijkdommen der eeuwigheid zijn de uwe.

En hij, die *alle dingen met dankbaarheid ontvangt*, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit.

Doet daarom de dingen, die Ik u heb geboden, zegt uw Verlosser . . .

En hij, die een getrouwe en verstandige rentmeester is, zal alle dingen beërven.” (Leer en Verbonden 78:17-20; 22; cursivering toegevoegd.)

De Heer belooft ons hier, dat Hij ons zal leiden. Daarvoor moeten wij „alle dingen met dankbaarheid ontvangen” — waaronder de belangrijke prioriteiten die Hij ons geeft — en doen wat Hij ons gebiedt.

Het kan soms moeilijk zijn. Zelfs profeten zijn weleens ontmoedigd. Ik lees graag 2 Nephi hoofdstuk 4 en afdeling 121 en 122 van de Leer en Verbonden. Nephi en Joseph Smith waren geweldige mannen, maar zij kregen grote uitdagingen. De Heer beurde hen echter op, hen eraan herinnerende dat zij op Hem hadden vertrouwd en dat Hij voor eeuwig en altijd bij hen zou zijn.

Het voor ogen houden van mijn getuigenis en de keren dat ik de nabijheid van de Geest heb genoten, zet mij ertoe aan de leiding van de Geest te zoeken bij het stellen van mijn prioriteiten. Ik wil nooit vergeten dat wanneer ik mijn vrouwen heb gesteld in Hem, wanneer ik niet geaarzeld heb of bang ben geweest om voorwaarts te gaan zoals Hij mij door zijn profeten heeft aangeraden, ik gevoeld heb dat Hij mij leidde — en ik mij verblijd heb in de vrucht van mijn werken. □

Vraag en antwoord

Vraag:

Hoe kan ik groeien en zelfvertrouwen ontwikkelen in mijn vermogen om een goed gebruik te maken van mijn vrije wil, wanneer ik word verondersteld het punt te bereiken waarop ik mij bij al mijn beslissingen laat leiden door de Heilige Geest — of is er iets wat ik verkeerd heb begrepen?

Antwoord: George W. Pace, hoogleraar in de geschiedenis en leer van de kerk aan de Brigham Young University.

Wanneer wij beseffen dat de Heer wil dat wij zijn Geest altijd bij ons hebben (zie de belofte vervat in het avondmaalsgebed, Moroni 4:3), dat wij bij iedere gedachte tot Hem horen op te blikken (zie Leer en Verbonden 6:36), dat Hij ons dagelijks wil ingeven wat wij moeten zeggen en doen (zie 2 Nephi 32:3), en dat Hij toch tegelijkertijd wil dat wij zelfvertrouwen ontwikkelen in ons vermogen om een goed gebruik te maken van onze vrije wil, dan is het zeer natuurlijk dat

de vraag die u heeft gesteld bij u opkomt. Het antwoord echter, op de vraag of u al dan niet kunt groeien in uw vermogen om uw vrije wil te gebruiken en tegelijkertijd het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest kunt genieten is, mijns inziens, een volmondig Ja. Ik zou zelfs willen zeggen dat wij niet in staat zijn met onze vrije wil volledig gestalte te geven aan Gods macht in ons leven, als wij niet streven naar het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest — en deze ook verkrijgen. Sta mij toe dit uit te leggen.

De Heer wil ons, door middel van de Geest, kennis bijbrengen van de juiste beslissingen die wij behoren te nemen. Daar wij een vrije wil hebben, kunnen wij al dan niet gehoor geven aan de ingevingen die wij ontvangen. Als wij echter de influisteringen van de Geest aanvaarden, zullen onze juiste beslissingen ons in staat stellen nader tot de Heer te komen. Omdat wij dichter tot de Heer zijn genaderd, zal Hij ons van steeds meer influisteringen van de Geest voorzien, totdat wij mettertijd, wederom met de hulp van de Heer, vrij zijn van alle zonde en onwetendheid. In zeer wezenlijke zin is het de bedoeling van onze vrije wil ons in staat te stellen om volmaakt vrij te worden! Wij kunnen pas vrij worden wanneer wij besluiten de keuze te aanvaarden dat hetgeen waartoe de Geest ons aanzet het juiste is.

Naarmate wij steeds meer goede beslissingen nemen, neemt ons zelfvertrouwen in ons vermogen om onze vrije wil goed te gebruiken toe en zullen wij onze vrije wil zelfs nog belangrijker achten dan ons leven. Door onze vrije wil te paren aan de gave van de Heilige Geest, zullen wij uiteindelijk zoals onze Heiland kunnen worden. □

EEN VERANDERING VAN INSTELLING

DE SLEUTEL TOT HARMONIEUZE BETREKKINGEN

C. Richard Chidester

Ik heb eens beroepsmatig te maken gehad met een man wiens kijk op het leven en gedrag dermate agressief waren, dat hij vaak op de afschuwelijkste manier zijn vrouw en kinderen uitvloekte. In een paar gesprekken met hem en zijn vrouw trachtte ik hem zijn beschuldigende mentaliteit te laten begrijpen en overwinnen. Hij voelde zich echter beledigd, schold me uit en stormde mijn kamer uit. Na enige tijd vroeg zijn vrouw om een scheiding van tafel en bed en uiteindelijk ging hij weer bij zijn ouders wonen. Ik verwachtte niet dat echtpaar ooit weer te zien.

Ik was dus stomverbaasd toen hij mij twee maanden later opbelde en zei dat hij de gesprekken voort wilde zetten! Na zich voor zijn gedrag te hebben verontschuldigd, vertelde hij wat er de laatste tijd met hem was gebeurd. Het verblijf bij zijn ouders had hem geholpen een betere kijk op zichzelf te krijgen. Toen hij erop ging letten hoe zij elkaar steeds kleineerden, beschuldigden en uitvloekten, begon hij te beseffen dat hij zich had gedragen zoals zijn ouders steeds hadden ge-

daan. Het duurde niet lang voordat hij er een hekel aan begon te krijgen om 's avonds naar huis te gaan vanwege zijn ouders' gedrag.

Hij werd zich ook meer bewust van hetzelfde soort gedrag bij anderen, in het bijzonder de mensen waar hij mee samenwerkte.

Hij merkte hoe zijn collega's een flink stuk van de dag besteedden aan roddelen en klagen en hoe zij elkaar graag een hak zetten.

Naarmate hij zijn gezin ging missen, werd zijn hart geleidelijk verzacht en had hij wroeging over de manier waarop hij hen had behandeld. De keren dat hij zijn vrouw en kinderen zowel lichamelijk als geestelijk mishandeld had, kwamen hem weer voor de geest en de behoefte om zijn onaanvaardbare gedrag goed te maken liet hem geen rust. Zijn verdriet werd alsmaar groter, totdat het zo goed als ondraaglijk was geworden.

Toen hij mijn hulp inriep, was het duidelijk dat hij een verandering van instelling onderging. Voor de eerste keer gaf hij aan

*De belofte van de Heer houdt
in dat wanneer wij tot Hem komen
met een gebroken hart . . . Hij onze
aard zal veranderen en ons
hart zuiveren.*

Gefillustreerd door Michael Rogan

zichzelf toe dat zijn gedrag verschrikkelijk was geweest. Natuurlijk had hij dit altijd al geweten, maar hij had zichzelf wijs-gemaakt dat zijn vrouw, de kinderen en de omstandigheden de oorzaak waren van zijn ellende. Hij had zich ervan overtuigd, dat als anderen hem maar eens beter begrepen en wat meer medelijden met hem hadden, hij niet zoveel problemen zou hebben. Aldus was hij verstrikt geraakt in een verlamdend web van ellende en zelfmedelijden en had hij niet ingezien dat hij dat web zelf had gesponnen.

Maar nu begon hij de waarheid over zichzelf te ontdekken, en die zelfkennis, die tot een gebroken hart en een verslagen geest voerde, stemde hem ulterst deemoedig. Hij gaf toe dat hij zichzelf moest veranderen en vroeg de Heer hem daarbij te willen helpen. Nu was hij in staat om te begrijpen dat zijn problemen *geestelijk* van aard waren en dat *hij ze aan zichzelf te danken had*. Hij begreep ook dat *hij in de beste positie verkeerde om er iets aan te doen*.

Hij was klaar voor de verandering.

Naarmate hij gehoor gaf aan de werkingen van de Geest in zijn binnenste, werd zijn hart nog meer verzacht. Er waren niet veel gesprekken of veel aansporingen van anderen voor nodig om hem ertoe te brengen positieve en blijvende veranderingen aan te brengen.

De ommekeer van deze man is de meest opzienbarende die ik ooit heb meegemaakt bij iemand die onze hulp heeft ingeroepen. Ik zal hem altijd dankbaar zijn voor de bevestiging van hetgeen de Heer ons door middel van de Schriften en de profeten steeds heeft gezegd, maar dat door zovelen onder ons niet wordt begrepen: *de sleutel tot vrede en goede betrekkingen wordt gevonden in onze persoonlijke toepassing van de beginselen van het evangelie*. Met andere woorden, als wij vrede en harmonie bij onze betrekkingen willen hebben, moet er eerst vrede en harmonie bij onszelf zijn. En die vrede verkrijgen wij wanneer wij het goede doen door te luisteren naar de stille zachte stem van de Geest.

Dit is de boodschap die de meeste beschoppen op de een of andere manier de leden voorhouden wanneer dezen om raad bij hen komen, maar zij wordt wel eens te zijde geschoven voor technieken gericht op gedragsverandering. De wereld doet het voorkomen alsof wij onze eigen verandering kunnen bewerkstelligen door middel van het stellen van doelen, gedragstherapieën, een positieve houding en verschillende programma's gericht op zelfverbetering. Hoewel deze methoden nuttig kunnen zijn om een zekere mate van de gewenste gedragsverbetering tot stand te brengen, zijn ze toch slechts ten dele geslaagd, omdat zij terrestrictiaal zijn. Zij zijn het beste wat de mens zonder hulp van hogerhand kan produceren.

De Heer heeft in de Schriften overduidelijk gemaakt dat de machtige verandering die onze aard behoort te ondergaan, alleen door God kan worden bewerkstelligd door middel van de beginselen van zijn evangelie. (Zie Helaman 3:354.) De belofte van de Heer houdt in dat wanneer wij tot Hem komen met een gebroken hart en een verslagen geest, Hij onze aard zal veranderen en ons hart zuiveren. Dan zullen wij „geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen”. (Mosiah 5:2.) Dat is de rechtvaardigheid die tot harmonieuze betrekkingen zal voeren, omdat wij in die toestand „geen lust hebben om elkander kwaad te doen.” (Mosiah 4:13.)

Wat wil het zeggen om een gebroken hart en een verslagen geest te hebben? Een *gebroken* hart wordt verkregen wanneer wij met groot en goddelijk verdriet beseffen dat Jezus Christus, die rein en heilig was en geen enkele straf voor zonde verdiende, het op zich nam voor al onze zonden boete te doen, opdat wij er niet voor zouden hoeven lijden. De mate van zijn lijden werkelijk voor ons persoonlijk beseffen is een verootmoedigende, hartverscheurende ervaring, die ons ertoe dient te bewegen om te veranderen en zijn liefde te beantwoorden. Bovendien houdt een gebroken hart een gevoel in van oprecht verdriet over onze zonden en voor het lijden dat zij ons en anderen veroorzaken.

Een verslagen geest hebben wil zeggen een boetvaardige geest hebben. Nadat wij onze gevallen staat als stervelingen hebben ingezien (zie Mosiah 4:5), zoeken wij de Heer met een berouwvolle geest en smeken wij Hem om een nieuw hart en om vergeving en genade door het zoenbloed van Christus.

Naarmate wij geloof uitoefenen in

*Wanneer mensen het
samen niet kunnen
vinden, willen zij „recht
laten wederoaren tegen
de ander”.*

Christus en onze afhankelijkheid van Hem beseffen, zal Hij ons helpen veranderen. Door middel van waarachtige, hartgrondige bekering, komen wij ertoe onze eigen overtredingen werkelijk te beseffen en hoezeer wij verbetering behoeven, in plaats van hoezeer anderen verbetering behoeven. En dan zal zijn Geest, naargelang wij streven naar Christus' vergeving en barmhartigheid en smeken om zijn hulp, ons hart veranderen en ons de voortdurende leiding geven die wij nodig hebben om een leven als dat van Christus te leiden. Op die manier verandert de Geest van God ons van onze gevallen, zelfgenoegzame, trotse staat in een toestand waarin wij kunnen leven zoals Christus leefde en een staat van rechtvaardigheid kunnen bereiken.

Het zou prettig zijn als er een of andere toverformule of vernuftige techniek bestond waardoor wij geluk konden bereiken, in plaats van door het naleven van deze beginselen van het evangelie. Maar die is er niet. Zowel kerkelijke raadgevers als beroepstherapeuten maken regelmatig mensen mee die vrede en harmonieu-

ze betrekkingen willen hebben zonder zich te bekeren van liefdeloos gedrag. Zij willen vrede en gemoedsrust op een wereldlijke manier verkrijgen in plaats van door de heiligende invloed van de Geest van God.

Ik begin te leren hoe waar de uitspraak van de Zaligmaker was toen Hij zei: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u.” (Johannes 14:27.)

Barmhartigheid in plaats van „gerechtigheid”

Wanneer mensen het samen niet kunnen vinden, zijn ze gewoonlijk vastgehaakt in een vicieuze cirkel waarbij zij elkaar de schuld geven en waar zij de ander als de oorzaak van de moeilijkheden zien, als degeen die behoort te veranderen. Zij willen „gerechtigheid” zien — hetgeen gewoonlijk betekent dat zij recht willen laten wedervaren *tegen* de ander. Dit soort „gerechtigheid” is eigenlijk wraak.

Wanneer wij op wraak uit zijn, beschuldigen wij anderen en wekken wij hun toorn op — waarna wij hun er de schuld voor geven. Slechts wanneer wij ermee ophouden elkaar op zo'n manier, waarbij wij onszelf steeds rechtvaardigen, te beschouwen, vinden er belangrijke veranderingen plaats. Met andere woorden, pas wanneer wij er niet meer van uit gaan dat de ander moet veranderen, wanneer we onszelf gaan zien zoals we werkelijk zijn en de verantwoordelijkheid op ons nemen voor ons eigen gedrag, kan er een verandering van hart plaats vinden. Eerlijk zijn over onze eigen zwakheden voert tot een meer barmhartige beoordeling van anderen.

Ik herinner me een keer dat ik mijn best deed een vrouw te helpen om haar man in

een meer waarachtig en liefdevoller daglicht te zien, in plaats van zo verwijtend. Ik zei dat ik volgens mijn eigen inzicht een beschrijving ging geven van haar man en zijn situatie en dat zij het op een zeker punt moest overnemen en verder gaan met haar waarnemingen. Ik begon met de vermelding van een aantal van zijn problemen en beperkingen en ging er toen toe over zijn sterke punten op te noemen. Op dat moment vroeg ik haar met de opsomming verder te gaan. Ze beschreef hoe geweldig hij was met de kinderen, hoe hulpvaardig hij was in de wijk en hoezeer hij over het algemeen zijn medemensen waardeerde.

Plotseling keek ze mij verschrikt aan: „Weet u wat ik zie? Ik zie de man met wie ik destijds ben getrouwd!” Ik wees erop dat hij er steeds was geweest, maar dat zij blind was geworden voor zijn goede kanten vanwege haar overdreven aandacht voor zijn zwakheden.

Ze keek haar man aan, liet haar hoofd op zijn schouder vallen en snikte: „Het spijt me zo dat ik je al deze jaren zoveel verwijten heb gemaakt en niet lief voor je ben geweest. Kun je het me ooit vergeven?”

Ze was aan het gesprek begonnen vol zelfmedelijden wegens de manier waarop haar man haar behandelde. Ze vertrok vol verdriet over de manier waarop *zij hem* had behandeld. Toen zij de waarheid onder ogen zag, werd haar hart verzacht en kreeg zij het oprechte verlangen om te veranderen.

Wanneer wij ons grotere zorgen maken over onze eigen houding en ons eigen gedrag in plaats van die van anderen, kunnen er verbeteringen gaan optreden in onze betrekkingen met anderen. Wij kunnen anderen niet dwingen om te veranderen, om lief te zijn, of om van een

groter verantwoordelijkheidsgevoel blijf te geven; zij zijn vrij om zich te gedragen zoals zij dat willen. Waar het om gaat, is hoe wij op hen reageren! Zijn wij liefdevol, vergevingsgezind en geduldig — of concentreren wij ons alleen op het feit of zij zich al dan niet gedragen zoals wij vinden dat het moet? En de kracht om, ondanks onze zwakheden steeds te reageren zoals het hoort, komt door daadwerkelijk te streven naar de Geest van God. Menselijke leerstellingen onderstrepen alleen maar zelfbeheersing en verschaffen op zijn best slechts gedeeltelijke hulp. De gave van de Geest is waar onze werkelijke kracht ligt.

Toen deze vrouw aan zichzelf en haar man toegaf hoe verwijtend en weinig vergevingsgezind zij was geweest, maakte zij het voor hem mogelijk om zijn eigen zwakheden te bekennen.

Wanneer bij een conflict geen van beide partijen bereid is bakzeil te halen, bevinden zij zich in een impasse, en de enige manier om die te doorbreken is dat één van beiden — maar bij voorkeur allebei — de verantwoordelijkheid op zich neemt voor zijn of haar aandeel in het probleem en voorstelt hoe hij kan veranderen om een verbetering tot stand te brengen. Afwachten tot de ander als eerste een zet doet of trachten de ander door een aanval tot verandering te dwingen, zet het conflict alleen maar voort.

Wanneer wij bij de wet van de „gerechtigheid” leven (en zo wordt wraak over het algemeen genoemd door de mensen), zijn wij bijzonder veeleisend ten opzichte van anderen. En wanneer zij niet aan onze verwachtingen voldoen, nemen wij daar aanstoot aan en willen wij hen door onze strafmaatregelen dwingen om zich naar ons te voegen. Ons onderdrukte besef van eigen zonden en tekortkomingen

verstrikt ons in een gedragspatroon waarbij wij de ander de schuld geven en onszelf vrijpraten.

Door echter tot de diepten der nederigheid af te dalen, onze eigen zwakheden in te zien en ons dagelijks tot de Heer te wenden, voor vergeving en leiding, kunnen wij zijn Geest met ons hebben en kunnen harmonieuze betrekkingen tot stand komen. Naarmate wij de barmhartigheid van de Heer ontvangen, blijkt steeds sterker hoezeer wij die nodig hebben, waarna wij de behoefte voelen om deze barmhartigheid ook aan anderen te bewijzen en even liefdevol en vergevingsgezind voor hen te zijn als de Heer dat voor ons is. Dit wil niet zeggen dat wij geen oprechte meningsverschillen zullen hebben, maar wij trachten die op een eerlijke en open manier — en zonder de ander te beschuldigen — op te lossen. Ik heb eens een belangrijke les over het bewijzen en ontvangen van barmhartigheid geleerd, toen mijn zoon Rob eens zorgde voor de konijnen van de burens. Op een koude winteravond vergat hij de waterbakken leeg te maken, met het gevolg dat zij de volgende ochtend helemaal bevroren waren. Toen hij zijn fout ontdekte, was mijn barmhartigheid ver te zoeken en werd ik kwaad over zijn vergeetachtigheid. Ik gaf hem ten onrechte een standje daarvoor en tevens voor het feit dat wij door zijn verzuim die ochtend allebei te laat waren.

Eenmaal op mijn werk liet mijn geweten mij niet met rust. In een moment van helder inzicht bekende ik tegenover mezelf dat Rob een eenvoudige, menselijke fout had gemaakt, precies zoals ik zelf ook vaak doe. Ik zag in dat het gezien mijn eigen fouten, niet juist was geweest boos op hem te worden. In feite is Rob een plichtsgetrouwe jongen die veel dingen prima doet.

Mijn wroeging over mijn eigen verkeerde reactie bracht mij ertoe hem op school op te zoeken om hem mijn verontschuldiging aan te bieden. Ik ontdekte dat hij het gebeuren barmhartig had opgevat; hoewel ik fout was geweest, had hij de zaak vanuit mijn oogpunt gezien en het mij niet kwalijk genomen.

Dit voorval stemde mij zeer nederig. Als ik de juiste houding had gehad, zou ik nooit boos zijn geworden over Robs eenvoudige verzuim. Als Rob niet barmhartig was geweest, had hij zich mijn verwijt persoonlijk aan kunnen trekken, hegeen een nadelig effect had kunnen hebben op zowel zijn gevoel van eigenwaarde als op onze band. Nadat ik mijn excuses had gemaakt (een onderdeel van mijn bekering), was mijn geweten zo gerust als dat van het volk van koning Benjamin toen zij hun zonden beleden en de Heer aanriepen om vergeving. (Zie Mosiah 4:3.)

Anderen met mededogendheid zien

Bij het helpen van echtparen om elkaar met mededogen en barmhartigheid te beschouwen in plaats van met wraakgevoelens, maak ik gebruik van de volgende oefening, die hen helpt in te zien hoe onze innerlijke houding onze betrekkingen bepaalt. Een aantal bisschoppen die ik ken hebben deze oefeningen bij hun gesprekken met mensen die problemen hebben nuttig gevonden.

Ik vraag het echtpaar hun ogen te sluiten, en ik sluit ook de mijne, zodat wij elkaar niet afleiden. Vervolgens zeg ik iets in de trant van:

„Denk eens aan alle dingen die uw partner heeft gedaan die u hinderlijk heeft gevonden: onaangename gewoonten, manieren waarop hij of zij u heeft beschuldigd of gekleineerd. Neem eens een

minuut om in gedachten een lijstje te maken. (Pauze van één minuut.)

Zorg nu dat u die lijst in uw verbeelding vernietigt, door haar bijvoorbeeld te verbranden, te begraven of in de vuilnisbak te gooien. Vernietig de lijst, zodat zij voor altijd verdwijnt.

Denk vervolgens eens aan de beproevingen, uitdagingen of moeilijkheden waar uw man of vrouw in het leven mee te kampen heeft. Neem een halve minuut om na te denken over hetgeen hij of zij te verduren heeft en hoe het voor hem of haar moet zijn om die moeilijkheden het hoofd te bieden. (Pauze van een halve minuut.)

Denk nu eens aan de positieve kwaliteiten, gewoontes en eigenschappen van uw man of vrouw, de dingen die u en anderen in hem of haar bewonderen, de dingen die u troffen in uw verkeringsstijd. (Pauze van een halve minuut.)

Denk vervolgens eens aan de fijne momenten die u in de loop der jaren samen hebt gehad — momenten dat u zich nauw verbonden voelde met de ander; gelegenheden waarbij u samen gelachen hebt of behoefte had aan elkaars steun en hulp; tijden waarin u iets belangrijks samen beleefde, zoals de geboorte van een kind. (Pauze van een halve minuut.)

Doe nu uw ogen open en ga eens na welke gevoelens er op dit moment in uw hart leven voor uw man of vrouw. Wat voor gevoelens zijn dat?”

Wanneer de betrokkenen oprecht zijn geweest bij deze oefening — en ongeacht of het moeilijkheden betrof ten opzichte van elkaar of van hun kinderen — zijn de gevolgen tot dusver zonder uitzondering een groter gevoel van mededogen, begrip, warmte, vergeving, vriendelijkheid of liefde geweest. Velen zijn bedroefd omdat zij zo onvriendelijk zijn ge-

weest. Zij beseffen dat wanneer zij de ander zien door eerlijke en barmhartige ogen, zij een ander mens zien dan wanneer zij met beschuldigende, wraaklustige ogen kijken. Zij beseffen hoe vaak zij elkaar verwijten maken en hoe weinig zij elkaar in een positief, barmhartig licht beschouwen.

Ik herinner me één bijzonder hartroerend incident. Nadat zij deze oefening hadden gedaan, keek de man zijn vrouw aan en zei: „Hoe kan ik je ooit genoeg bedanken voor de manier waarop je van me gehouden hebt, voor de offers die je je voor mij en voor de kinderen hebt getroost, en voor je vergevengezindheid terwijl ik zo egoïstisch ben geweest?”

Wanneer wij de Geest in overvloed bij ons hebben en de dingen zien zoals ze werkelijk zijn, beseffen we dat alle mensen een mengeling van sterke en zwakke punten zijn. Gezien onze eigen zwakke punten, is er weinig aanleiding om aanstoot te nemen aan hun zwakke punten. Wanneer wij dit goed beseffen, krijgen wij een gebroken hart en een verslagen geest en beginnen wij anderen met mededogen te behandelen.

Het Boek van Mormon geeft talrijke voorbeelden van mensen van wie het hart werd veranderd van een vleeselijke, zelfzuchtige toestand tot een toestand van rechtvaardigheid. Die verandering was altijd een gave van God die volgde op geloof en oprechte bekering. Het was niet iets dat de mensen uit eigen kacht te weeg konden brengen. „Nochtans vasten en baden zij dikwijls, en werden sterker en sterker in hun ootmoed, en steeds standvastiger in het geloof van Christus, zodat hun ziel met blijdschap en vertroosting werd vervuld, ja, zodat hun hart werd gereinigd en geheiligd, welke heiliging geschiedde, omdat zij hun hart aan

Wanneer wij de Geest hebben en de dingen zien zoals ze werkelijk zijn, beseffen we dat alle mensen een mengeling van sterke en zwakke punten zijn.

God hadden gewijd” (Helaman 3:35; cursivering toegevoegd.)

Ook wij kunnen ons gedrag veranderen door geloof in Christus en door bekering. De heiligende invloed van de Geest van God is in staat om onze aard of persoonlijkheid te veranderen, zodat wij „een heilige (worden) door de verzoening van Christus, de Here.” (Mosiah 3:19.) En het geweldige is, dat wanneer wij de Geest van God in overvloed bezitten, wij de daaraan verbonden vruchten van de Geest — waaronder liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing — kunnen bezitten. (Zie Galaten 5:22-23.)

En wanneer ons eigen hart veranderd is, zullen onze betrekkingen met anderen verbeteren. □

C. Richard Chidester is beroepstherapeut verbonden aan een bureau voor levens- en huwelijksmoeilijkheden, vader van acht kinderen en assistent-gebiedsoverziener van de kerkelijke onderwijsinstellingen.

KINDEREN DES ALLERHOOGSTEN

John A. Tvedtnes

Toen ik in 1962 in Genève op zending was, waren mijn collega en ik op een avond een man aan het onderwijzen. Eén van de hoofdpunten van onze les betrof de aard van God — dat Hij een lichamenlijk wezen is, naar wiens beeld wij geschapen zijn. Onze gastheer was gefascineerd door dit denkbeeld en nam het zo goed als meteen aan. Onze les werd meerdere malen onderbroken omdat hij deze leerstellingen, en de vele gevolgtrekkingen eruit, overdacht.

Deze ervaring heeft zich tijdens mijn zending, en een aantal malen sindsdien, herhaald. Het is trouwens een ervaring die veel zendelingen meemaken. De meeste christelijke en joodse sekten geloven in een God die een geest is, geen hartstochten kent en geen vorm of lichaam heeft, die het heelal vult en er toch geen deel van uitmaakt. Maar ondanks deze officiële overtuigingen, stuiten onze zendelingen bij het bespreken van de Godheid met onderzoekers weleens op de „moeilijkheid” dat zij het zo vlug eens zijn met ons godsbeeld. Vaak zijn zij volledig onbekend met de leerstellingen van hun eigen kerk over de aard van God, met het gevolg dat zij deze les in feite overbo-

dig vinden. Hun voorstelling van God schijnt te zijn ontstaan uit het lezen van de Bijbel, samen met een dosis logica.

Deze logica, echter, kan iemand wel eens te ver doorvoeren. Het zijn slechts luttele stappen van een beeld van een God met een fysiek lichaam naar dat van een God zonder goddelijke macht. Dit was de toestand enkele jaren geleden, toen de opvatting naar voren werd gebracht dat God niets anders zou zijn dan een „ruimtevaarder” afkomstig van een andere planeet, wiens fantastische ruimtevaartuig en andere instrumenten de vroege Israëlieten en anderen verbaasd hadden doen staan. Volgens deze opvatting bestaat er geen Schepper, geen goddelijk plan, geen val en bijgevolg geen verlossing.

Wij behoren dus dankbaar te zijn dat het herstelde evangelie, in overeenstemming met de Bijbel, ons de ware aard leert van onze Vader in de hemel, die ons liefheeft en wil dat wij Hem gelijk worden.

Toen ik enkele jaren geleden na een algemene conferentie op Temple Square in Salt Lake City liep, kwam ik een groepje mensen tegen die bezig waren anti-mormoonse pamfletten uit te delen. De

leider van de groep beschouwde zichzelf als „zendeling voor de mormonen”. Ik wilde graag weten wat deze man ertoe bracht zijn tijd zo door te brengen. Bovendien werd ik geïntrigeerd door zijn pamfletten, want daaruit bleek dat hij weinig kennis had van wat de heiligen der laatste dagen werkelijk geloven.

Terwijl ik even met hem stond te praten, haalde hij een lijst met vragen uit zijn jaszak die hij de leden van de kerk vaak stelde. „Is God een mens?” vroeg hij mij zelfverzekerd.

„Nee,” antwoordde ik, „God is geen mens. Dat staat duidelijk in de Bijbel.” (Zie Numeri 23:19; 1 Samuël 15:29.)

„U bent de enige mormoon die dat gelooft,” zei hij. „Uw kerk leert dat God een mens is.”

„Dat is niet juist,” antwoordde ik weer. „Sta mij toe u uit de Bijbel voor te lezen wat mijn kerk wel leert.” En ik haalde vervolgens Psalmen 82:6 aan, waar staat: „Gij zijt goden, ja, allen zonen des Allerhoogsten.”

„Zo ziet u,” zei ik, „dat God geen mens is, maar dat de mens een god is, of althans, een god kan worden. Dat is ook wat Jezus tegen de joden zei in het tiende hoofdstuk van Johannes, toen Hij diezelfde Psalm aanhaalde.” (Zie Johannes 10:34-36.)

Toen ik na dit weinig succesvolle gesprek terugliep naar mijn auto (de man ging alras verder met het uitdelen van zijn pamfletten), dacht ik na over de vele manieren waarop Gods ware aard in de leerstellingen van vele christelijke kerken wordt verdraaid. Joseph Smith leerde dat God niet alleen een lichaam heeft, maar dat Hij „in een eeuwige gloed” woont. (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, biz. 329.) (Dit denkbeeld wordt ook in een aantal andere oude bronnen gevonden.)

*Wij behoren
dankbaar te
zijn dat het
herstelde
evangelie
ons de
ware aard
leert van
onze Vader
in de hemel.*

Maar veel — en wellicht haast alle — kerken leren dat het de *duivel* is die een lichaam heeft (vaak afgebeeld met hoornen staart en gespleten hoeven) en in een eeuwige vlammingloed woont. Ik heb vaak gedacht dat satan er wel plezier om moet hebben dat een groot gedeelte van de christelijke wereld zijn positie met die van God verwisseld heeft! Want in feite is het de duivel die slechts een geest is.

God — de ware God — zij dank voor de leerstellingen van het herstelde evangelie. □

John A. Tvedtnes heeft 's avonds les aan het Brigham Young University Center in Salt Lake City terwijl hij naar zijn doctorsgraad toewerkt. Hij is zondagsschoolleraar in zijn wijk te Kearns (Utah)

DOOR STERKE WINDEN SCHOONGEVEEGD

Susan Chieko Eliason

De droom was zo echt dat ik er wakker van werd. Zo stilletjes mogelijk, om mijn zendingscollega niet te storen, glipte ik uit mijn futon (een soort Japanse slaapzak) en zocht ik in de schemer die aan de zonsopgang voorafgaat op de tast naar mijn dagboek. Ik wilde mijn droom opschrijven voordat hij vervaagde.

„U bent door sterke winden schoongeveegd,” zei de man in mijn droom, terwijl hij mijn gezicht nauwkeurig bestudeerde. Vervolgens glimlachte hij en stapte van het platform af waar ik, bevend als een riet, had gestaan. Wie was die man? Waar had ik gestaan — en waarom? Wat hadden die woorden te betekenen? Zijn korte, poëtische verzekering was als het ware door vuur in mijn hart gebrand.

Mijn zending in Japan zat er haast op. Over luttele dagen zou ik vertrekken uit het zendingsgebied Tokio Zuid en, zoals de meeste zendelingen tegen het eind van hun zending doen, had ik mijn prestaties van de afgelopen anderhalf jaar kritisch bekeken. Had ik werkelijk *alles* gedaan om een goede zendeling te zijn? Ja, het grootste gedeelte van de tijd zeker wel. Ja, ik had mijn best gedaan: ik had, ondanks mijn tekortkomingen, echt hard gewerkt. De afgelopen paar maanden hadden echter bijzonder hoge eisen aan ons gesteld. Het was afschuwelijk warm

geweest en mijn collega en ik waren allebei bezweken aan een virusinfectie. Ik was ontmoedigd geraakt en had er behoefte aan mijn inspanningen op een meer positieve manier te evalueren, rekening houdend met het goede dat ik toch wel degelijk tot stand had gebracht tijdens mijn zending en de daarmee gepaard gaande persoonlijke vooruitgang.

Het benaderen van mensen op straat in de kou van de maand februari, bijvoorbeeld, had gevoerd tot de doop van onze nieuwe vertegenwoordiger van de jongevolwassenen in de Wijk Shizuoka. Door ons te houden aan het „totale toewijdingsplan” van onze zendingspresident, waren wij gezegend met het voorrecht om andere geestelijk sterke toekomstige leden te leren kennen en te onderwijzen. Het in harmonie leren leven met vele verschillende persoonlijkheden had mij geleerd meer geduld en meer liefde op te brengen. Het veelvuldig geven van mijn getuigenis aan mensen die dorstten naar waarheid, had mij dichter bij mijn Hemelse Vader gebracht. En toen wij een periode meemaakten dat er geen dopelingen waren, had ik een groter vertrouwen in Hem ontwikkeld. Ja, ik had er inderdaad toe bijgedragen dat er levens ten goede waren veranderd, waaronder het mijne.

Weer klonken de woorden in mijn oren, „door sterke winden schoongeveegd”. Ja, ik was ervan overtuigd dat de Geest mij iets belangrijks had medegedeeld.

De troost die ik uit die droom putte, hielp mij door de laatste dagen van mijn zending heen. Bekende gezichten, geuren en klanken werden stevig in mijn geheugen geplant. Met zeewier omwikkelde rijstballetjes hadden nog nooit zo lekker

gesmaakt; ik genoot zelfs van de overvolle, ratelende treinen; en natuurlijk waren de glimlachjes en handdrukken die ik van mijn Japanse vrienden kreeg fijner dan ooit.

Helaas bleek dat ik een paar weken eerder mijn laatste blik op de Fuji had geworpen, daar de berg nu door het waas van de zomer aan mijn ogen werd onttrokken. Ik had de helft van mijn zending slechts op enkele kilometers van de Fuji doorgebracht en ik was gaan houden van zijn schoonheid en kracht. Ik had zelfs enkele dichtregels te zijner ere geschreven:

*Verheven kruin
Oerberg
Edele — uitstekend boven
de middelmatigheid —
Morgenmonarch
Avondwachter
Zinnebeeld van mijn eigen
ten hemel reikende
mogelijkheden.*

Dankbaar dat het mij was vergund de inspiratie van de Fuji tijdens zo'n groot deel van mijn zendingstijd te genieten, besloot ik geen tijd te verkwisten met te kniezen omdat ik hem nooit meer zou zien.

Mijn hernieuwde inspanningen en vorige gebeden werden door mijn Vader in de hemel beloond. Nieuwe leden, die intens blij waren met de zegeningen van het evangelie, brachten hun vrienden mee om te leren hoe ook zij deze blijdschap deelachtig konden worden. Mensen die maanden geleden de eerste lessen hadden ontvangen, belden op met het verzoek de resterende lessen te mogen ontvangen. De eigenaar van een noedelwin-

kel riep onze hulp in bij het opzetten van een reclamecampagne om Engelssprekende vreemdelingen aan te trekken, en nam ondertussen met geestdrift het verhaal van Joseph Smith aan. In de laatste week van mijn zending werden er zes mensen gedoopt. Terwijl ik mijn koffers pakte, werd ik mij ervan bewust dat de frustratie en het hartzeer die ik de weken daarvoor had gevoeld volkomen verdwenen waren en plaats hadden gemaakt voor een geweldig gevoel van vrede en voldoening.

De ochtend van mijn vertrek was een wirwar van bagage en afscheidsgroeten. Te gehaast voor het gebruikelijke ontbijt van mugi mikan (een soort volkoren graanprodukt met mandarijn), renden we de flat uit naar de bestelauto die ons naar het station zou brengen. Eenmaal buiten voelde ik een vreemde opwinding die niets te maken had met de normale opgewondenheid vanwege het naar huis gaan en de hereniging met geliefden. De bries! Ja, het was de bries, die wij zo lang hadden moeten ontberen in de drukkende hitte van de zomer. Een helder licht verving de dikke grijze nevel die vanaf de maand mei het hele gebied had omhuld. De door de wind opgezweepten golven beukten de kust met een kracht die de verschaalde lucht verdreef en verving door een frisse zeemist.

Mijn collega en ik konden wel juichen! Instinctief sloeg ik mijn ogen op — en daar stond hij in al zijn pracht. Er bevond zich niet één wolkje tussen mij en de Fuji om zijn heldere, rechte, ontzagwekkende vorm te verhullen. Terwijl mijn koffers werden ingeladen, stond ik een poosje ongestoord te kijken naar een van Gods

prachtigste scheppingen, waaruit ik de inspiratie had ontvangen om „de goede strijd te strijden”.

Mijn mijmering werd onderbroken door een jonge Japanse zuster, die met stralende ogen op mij af rende. „Shimai, shimai!” (Zuster, zuster) riep ze, terwijl ze mijn arm greep en opgewonden naar de berg wees.

„Fuji-san,” ging ze buiten adem verder. „U kunt de Fuji vandaag goed zien, shimai! Want de lucht is door sterke winden schoongeveegd!” □

Susan Chieko Ellason is gebiedsmanager van een bedrijf dat voor managementtraining zorgt, alsmede jeugdwerkleerarens en organiste van haar wijk in Houston (Texas).

GEZEGEND DOOR EEN ZEGEN

Rebecca Denos Mann

Het volgende getuigenis is afkomstig uit het dagboek van mijn overleden grootvader, James Denos, wiens schrijven voor mij en mijn gezin een voortdurende bron van kracht vormt.

Toen wij in Long Beach (Californië) woonden, schreef hij, werd ik op een zeker moment opgebeld door broeder Rich. „Jim,” zei hij, „wil je alsjeblieft mijn vrouw komen zalven? En voor een collega zorgen?”

Ik voelde mij geïnspireerd om er alléén heen te gaan en hem als collega te gebruiken, hoewel hij niet actief was in de kerk en het woord van wijsheid niet onderhield. Maar hij droeg wel het Melchize-

deks priesterschap. Toen hij de voordeur opendeed keek hij gelijk langs mij heen en vroeg: „Waar is je collega?”

Ik wees hem aan en zei: „Dat ben jij.”

„O, nee, Jim,” wierp hij tegen, „je weet toch dat ik rook en weleens een biertje drink.”

„Ja, dat weet ik,” antwoordde ik. „Maar toen je mij daarnet belde, zei je toen, 'Er moet een volmaakte man komen om mijn vrouw te zalven?' Zo ja, dan maak ik rechtsomkeert, want ik ben niet volmaakt.” Dus stapte ik naar binnen en vroeg hem het hoofd van zijn vrouw met olie te zalven.

„Ik weet niet hoe dat moet,” zei hij.

„Dat zeg ik je wel,” antwoordde ik.

En dus goot hij de olie op haar hoofd, waarna ik haar een zegen gaf. De volgende dag was zij weer beter.

Ik had een heel gesprek met hem en hij beloofde met roken en drinken op te houden. Er gingen twee weken voorbij en toen kreeg ik weer een telefoontje. „Jim,” zei hij, „ik heb het roken opgegeven, en werk nu aan mijn andere probleem.”

Na nog eens twee weken belde hij me weer op. „Ik heb mijn problemen helemaal overwonnen,” zei hij.

Dus nam ik hem mee naar de bisschop voor een tempelaanbeveling. De bisschop was blij hem waardig te kunnen bevinden om naar de tempel te gaan. Hij en zijn vrouw werden vervolgens verantwoordelijk gesteld voor het tempelwerk dat door de wijk moest worden verricht en zij waren allebei trouwe tempelwerkers. Hij is in 1969 overleden.

Ik denk vaak na over wat er zou zijn gebeurd als ik hem niet waardig had geacht om mij bij het zalven van zijn vrouw te helpen. Als wij naar de influisteringen van de Geest luisteren en onze leiders volgen, krijgen we resultaten. □

HET ZAAD LATEN SPRUITEN

HET OPLEIDINGSINSTITUUT VOOR ZENDELINGEN

Melvin J. Leavitt

Het verhaal van het opleidingsinstituut voor zendingen is bovenal een succesverhaal. Voor vele jonge mannen en vrouwen verschaft dit oord hun de meest succesvolle ervaring van hun leven. Welhaast iedereen die hier komt presteert meer dan hij of zij ooit voor mogelijk had gehouden, zowel op het gebied van toegenomen kennis als op het gebied van versnelde persoonlijke vooruitgang. Het is een plaats waar wonderen in de geesten en harten plaatsvinden. Het is een plaats waar een aantal van de ouderlingen en zusters hun eerste, adembenevende glimp opvangen van hun eigen oneindige mogelijkheden. Iedereen hier, te beginnen met de president, zet zich voor honderd procent in om de zendingen te helpen slagen.

„Ik hoop dat wij, ongeacht de vermogens die hij of zij met zich meebrengt, van iedereen die hier naartoe komt een zending kunnen maken,” zei broeder Joe Christensen, president van het opleidingsinstituut voor zendingen toen dit artikel werd geschreven. „Ons doel is niet om eventueel minder geschikte kandidaten eruit te halen, maar ervoor te zorgen

dat iedereen die hier komt in het zendingsveld terecht komt en hopelijk een goede zending vervult. Meer dan 99 procent van onze jongelui gaan inderdaad op zending, terwijl een aantal van hen die onverrichterzake vertrekken dit doen wegens problemen met hun gezondheid en later terugkomen om alsnog op zending te gaan. De overigen vertrekken op eigen initiatief, hoewel wij hen aanmoedigen om te blijven en hun zending af te maken. Wij hebben dus een geweldige mate van succes.

Niemand wordt ooit naar huis gestuurd omdat hij te lage cijfers haalt. Evenmin tornen wij aan de bestemming van een zending alleen maar omdat hij moeite heeft met het leren van de taal. Wij hebben bepaalde methoden om te werken met hen die leerproblemen hebben. Of een zending al dan niet succesvol is, heeft met zijn geestelijke instelling te maken en niet met het uitblinken op andere terreinen. Onze eerste prioriteit is om zendingen uit te sturen die in staat zijn door middel van de Geest te onderwijzen.”

Hoewel academische prestatie niet

KAÏN EN ABEL

De eerste man en de eerste vrouw die op de aarde woonden waren Adam en Eva. God leerde hun het evangelie en zij leerden het aan hun kinderen. Maar satan verzocht hun kinderen en zei: „Geloof het niet.”. Veel van hen luisterden naar satan.

Twee van de zoons van Adam en Eva

heetten Kaïn en Abel. Toen Kaïn groter werd, kwam hij in opstand tegen de leringen van zijn ouders. Hij weigerde God te gehoorzamen en wilde liever satan volgen. De opstandigheid van Kaïn deed Adam en Eva veel verdriet. Zij hielden heel veel van Kaïn en hoopten dat hij een rechtvaardig man zou worden. Adam had

het priesterschap ontvangen en had deze grote zegen op zijn beurt aan Kaïn gegeven. Maar Kaïn droeg het priesterschap niet met ere.

Abel was echter gehoorzaam. Hij volgde de leringen en het voorbeeld van zijn ouders. Hij ontving het priesterschap en maakte er een rechtvaardig gebruik van.

Toen de twee jongens groot werden, werd Abel herder, terwijl Kaïn landbouwer¹ werd. God sprak tot Abel en Abel had God lief en onderhield zijn geboden.

God sprak ook tot Kaïn, maar Kaïn spotte met God en zei: „Wie is Heere, dat

1 Een landbouwer is een boer.

ik Hem zoude kennen?". Kaïn hield meer van satan dan van God.

Abel bracht gehoorzaam de eerstgeborenen van zijn kudde en offerde ze aan de Heer. Abel geloofde in God; hij geloofde dat Gods Zoon, Jezus Christus, op zekere dag voor de gehele mensheid zijn leven zou offeren.

Satan zei tegen Kaïn: „Breng den Heere een offer". Kaïn bracht gewassen van zijn akkers om te offeren. Maar God kon Kaïns offer niet aannemen omdat Kaïn niet in hem geloofde. Kaïn gehoorzaamde satan met zijn offer en niet God. Satan wist dat Kaïns offer niet aangenomen zou worden en hij was blij dat hij iemand ertoe had gebracht iets verkeerd te doen.

Kaïn was boos dat zijn offer niet werd aangenomen, maar de Heer hield nog steeds van hem. De Heer zei Kaïn dat Hij zijn offer zou aannemen, als hij het juiste soort offer wilde brengen. De Heer waarschuwde Kaïn dat satan hem wilde hebben en dat hij in satans macht zou komen als hij de geboden van de Heer niet zou gehoorzamen.

Kaïn werd alsmaar bozer en weigerde naar de Heer te luisteren. Dit betekende nog groter verdriet voor Adam en Eva, want Kaïn had het kwade in plaats van het goede gekozen.

Kaïn was jaloers dat Abels offer was aangenomen en het zijne niet. Hij was ook jaloers op Abels kudden en wilde ze zelf hebben. Hoe meer hij aan zijn broer dacht, hoe meer zijn haat en boosheid toenamen. Satan ging ermee door Kaïn slechte dingen te leren en hem te verzoeken, en hij zei: „Zweer dat gij mij zult gehoorzamen en het niemand zult vertellen, en ik zal uw broer Abel overgeven in uw hand".

Toen Kaïn deze woorden hoorde, riep hij trots: „Ik ben waarlijk Mahan, de

meester van dit grote geheim, dat ik kan doodslaan en gewin daarvan behalen".

Toen ging Kaïn het veld in om zijn broer te zoeken. Terwijl zij samen praatten sloeg Kaïn Abel dood.

Kaïn geloofde satan. Hij dacht dat niemand erachter zou komen dat hij zijn broer had vermoord. Maar de Heer kwam bij Kaïn en zei: „Waar is Abel, uw broeder?". Kaïn loog en zei: „Ik weet het niet. Ben ik mijn broeders hoeder?".

Toen sprak de Heer weer en zei: „Wat hebt gij gedaan? Daar is een stem des bloeds van uw broeder, dat tot mij roept van de aardbodem, en nu zult gij vervloekt zijn".

Satan had tegen Kaïn gelogen. Toen Kaïn besepte dat de Heer wist wat hij had gedaan, probeerde hij iemand anders de schuld te geven; hij zei: „Satan heeft mij in verzoeking gebracht".

De Heer zei Kaïn dat hij, omdat hij in opstand was gekomen en Abel had doodgeslagen, uit de tegenwoordigheid van God zou worden gesloten. Hij zou zwerfende en dolende zijn¹ op aarde.

Kaïn zei tegen de Heer: „Mijn misdaad is te groot om de straf te dragen. Ik zal voor uw aangezicht verborgen zijn, en ieder, die mij aantreft, zal mij doden".

Maar de Heer wilde niet dat Kaïn zou worden gedood. Hij merkte Kaïn met een teken, zodat wie hem ook zag zou weten dat hij hem geen kwaad mocht doen.

Kaïn werd gestraft door uit de tegenwoordigheid van de Heer te worden gesloten. Hij en zijn vrouw en veel van zijn broers verlieten Adam en Eva en gingen in het land Nod wonen. □

(Dit verhaal staat in Genesis 4:1-6 en Mozes 5:16-41.)

¹ Iemand die zwerfende en dolende is, hoort nergens thuis.

MAAIKES DOOP

Helen E. Keezer

Geïllustreerd door Phyllis Luch

Sabine Tomson haastte zich om al het vuile goed bij elkaar te krijgen, dan kon ze klaar zijn met de was voor haar man, Theo, uit zijn werk thuiskwam. Ze ging Maaikes kamer binnen en raapte vlug een blouse, spijkerbroek en sokken van de vloer op. Toen zij zich omdraaide om verder te gaan, zag ze dat ze niet alleen was in de kamer.

„Hé, Maaike, ik dacht dat je met de andere kinderen buiten speelde. Wat is er, meisje?”

Het was duidelijk dat Maaike had lig-

gen huilen en het duurde even voor ze kon vertellen wat haar dwarszat: „Ik — ik wil zaterdag niet gedoopt worden.”

Zuster Tomson ging naast haar dochter op het bed zitten en sloeg haar armen om haar heen. „Stil maar, lieverd, het is al goed. Maar je praat al maanden over je doop en je kon nauwelijks wachten op je achtste verjaardag. Hoe komt het dat je er nu anders over denkt?”

„Ik ben bang.”

Zuster Tomson glimlachte. „Maar Maaike toch. Je bent toch al vaak naar

een doopdienst geweest. Waarvoor moet je dan bang zijn? Trouwens, je vriendinnetjes, Annette en Paula worden zaterdag ook gedoopt. Dan sta je er toch niet helemaal alleen voor?"

„Ja, maar," zei Maaïke met een zacht bibberstemmetje, „voor hen is het toch anders — zij worden door hun vader gedoopt."

Zuster Tomson wist dat Maaïkes vader, die geen lid was van de kerk, zijn dochtertje niet kon dopen, maar ze had gedacht dat Maaïke blij was geweest dat hun huisonderwijzer, broeder Adams, beloofd had het te doen. „Ik dacht dat je broeder Adams graag mocht, meisje," zei ze. „Het is een hele fijne man."

„Ik hou ook wel van broeder Adams," snikte Maaïke, „maar het is niet hetzelfde. Hij is papa niet."

„Ach, Maaïke, toch . . ." Zuster Tomson deed haar best om haar dochter te troosten. Zij hield veel van haar man, maar tegelijkertijd was ook zij diepbedroefd. Ze dacht aan alle keren dat zij zo graag bijzondere geestelijke ervaringen met haar man had willen delen, maar dat niet had kunnen doen. En nu had ook hun dochtertje verdriet van het feit dat hij geen lid was van de kerk. Misschien had ze het toch niet goed gedaan toen ze naar de zendelingen had geluisterd en besloten had zich te laten dopen. Maar zij had een sterk getuigenis van de waarheid van hun boodschap ontvangen en was ervan overtuigd geweest dat Theo spoedig zou beseffen hoe waar en goed het evangelie was. Maar dat was alweer drie jaar geleden en er waren nog steeds geen tekenen dat hij ooit lid van de kerk zou willen worden.

„Maaïke," begon zuster Tomson weer voorzichtig, „ga je graag naar het jeugdwerk?"

„O ja, mam! Ik hou van de verhalen, en mijn lerares, zuster Westra, is o zo aardig." Nu huilde Maaïke niet meer.

„Geloof je die verhalen?" ging zuster Tomson door.

„Ja, natuurlijk geloof ik ze," antwoordde Maaïke vol vertrouwen. „Ik weet dat de kerk waar is en dat Joseph Smith een profeet was."

„Hoe kun je dan laten zien dat je deze dingen weet?" spoorde haar moeder haar aan.

Maaïke begreep wat haar moeder haar probeerde te vertellen en gelijk wist ze dat ze zich zaterdag gewoon zou laten dopen. Maar zonder haar vader erbij leek het toch wel een beetje eng. Maaïke lachte haar moeder toe en zei: „Misschien komt papa zaterdag wel kijken als ik gedoopt word. Ik ga het hem straks gelijk vragen." Maaïke ging naar buiten om haar vader op te wachten.

Zuster Tomson bleef diep in gedachten op haar dochters bed zitten. *Theo heeft nog geen enkele keer een vergadering van de kerk bijgewoond. Hij is wel een paar keer meegeweest naar andere activiteiten van de kerk, maar wat het evangelie betreft, heeft hij nog nooit belangstelling getoond.* Ze hoopte van harte dat Maaïke niet opnieuw een teleurstelling te wachten stond.

Maaïke zag haar vader aankomen en holde hem tegemoet. Theo Tomson sloeg zijn armen om zijn dochtertje heen en drukte haar tegen zich aan. „Waarom ziet mijn poppedeïne er zo opgewonden uit?" vroeg hij met een lach.

„Hè papa, dat weet je toch? Ik word zaterdag gedoopt."

Meneer Tomson was plotseling ernstig. „Ja, meiske, dat heb ik van mama gehoord."

Maaïke lette niet op de bezorgde uit-

drukking op haar vaders gezicht en vroeg gelijk: „Pap, kom je ook kijken? Alle vaders zullen er zijn. Je komt toch ook, hè?”

Meneer Tomson werd door de vraag overvallen en had geen antwoord klaar. Tenslotte zei hij maar: „We zullen wel zien. Het duurt nog een hele poos tot zaterdag.”

Maaïke was teleurgesteld, maar besloot dat „we zullen wel zien” in ieder geval beter was dan „nee”. Ze sloeg haar armen nog één keer om haar vader heen en holde toen weer naar haar vriendinnetjes toe om verder te spelen.

Het was die zaterdag een prachtige, heldere dag, een ideale dag voor haar

doop, vond Maaïke. Sinds die keer dat zij het hem voor het huis had gevraagd, had ze het er niet meer over gehad met haar vader of hij zou komen. Maar hij had niks gezegd, dus nam ze aan dat hij er zou zijn.

Die middag ging Maaïke uitgebreid in bad en daarna hielp haar moeder haar met het aandoen van haar mooiste zondagse jurk. Aan de deur hing de prachtige witte doopjurk die zuster Tomson voor haar dochter had gemaakt. Toen ze klaar waren, zei zuster Tomson: „Kom, lieverd, nu moeten we voortmaken, anders komen we te laat.”

„Ik haal papa wel even,” antwoordde Maaïke. Maar toen ze beneden kwam,

zag ze dat haar vader in zijn gewone werkkleding de krant zat te lezen. „Pap, heb je je nog niet verkleed? Zo komen we te laat.”

Meneer Tomson keek naar het bezorgde snoetje van zijn dochter en zei: „Maaike, ik ga niet mee naar je doop. Ik zou me daar niet thuis voelen. Ik hoor er nu eenmaal niet bij. Wees alsjeblieft niet boos op me.”

Voor hij zelfs maar uitgesproken was, was Maaïke al het huis uit gehold. Zuster Tomson zag de tranen in haar dochters ogen en vroeg zich voor de tweede keer die week af of zij er toch verkeerd aan had gedaan om lid van de kerk te worden.

Er hing een opgewonden sfeer in de meisjeskleedkamer toen Annette, Paula en Maaïke zich klaarmaakten voor hun doop.

„Ik ben toch zo opgewonden!” riep Paula. „Mijn vader heeft me mijn eigen Boek van Mormon gegeven en mijn naam staat zelfs op de omslag gedrukt!”

„Wat enig,” antwoordde Annette. „Wij gaan na de doopdienst met zijn allen naar mijn oma en opa. Oma heeft beloofd dat ze me zal helpen een gedenkboek te be-ginnen.”

Paula en Annette merkten ineens dat Maaïke erg stil was. „Wat gaan jullie na afloop doen, Maaïke?” vroeg Paula.

„Uh — ik weet het eigenlijk niet.” Maaïke wist dat ze gewoon naar huis zouden gaan, maar zij voegde eraantoe: „Mijn vader en moeder willen me waarschijnlijk verrassen.”

Toen Maaïke haar witte jurk van het knaapje afhaalde en over haar hoofd liet glijden, zag ze ineens dat er aan de binnenkant een briefje was vastgespeld. Ze maakte het los en herkende haar vaders handschrift! „Lieve Maaïke,” las zij. „Het spijt me dat ik er niet bij ben op je doop-

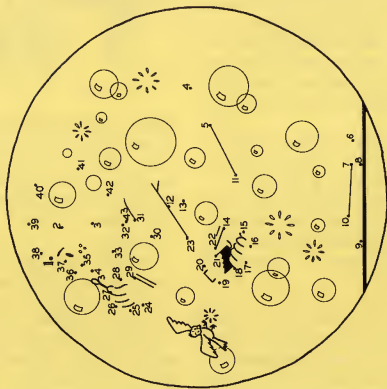
dienst. Ik wil je zeggen dat ik heel trots op je ben. Je hebt een hele belangrijke beslissing genomen en ik kan alleen maar hopen dat ook ik de moed zal hebben om op zekere dag diezelfde beslissing te nemen. Vergeet nooit dat ik heel veel van je hou. Papa.”

Maaïke maakte de knoopjes van haar jurk vast en veegde haar tranen weg. Toen broeder Adams haar de trapjes van de doopvont afhielp, straalde haar gezichtje zoals haar moeder nog nooit eerder had gezien. Zo wist zuster Tomson dat zij er niet verkeerd aan had gedaan toen zij drie jaar daarvoor in diezelfde doopvont was gestapt. □

VOOR DE GRAP

LUCHTBELLEN EN STIPPEN

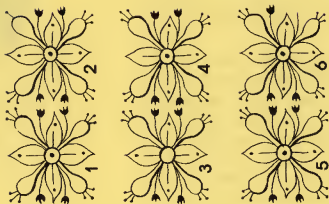
Roberta L. Fairall

Als je de genummerde stippen met elkaar verbindt, kom je erachter waar de luchtballen vandaan komen.

TWEELINGEN

Frances Carfi Matranga

Zoek de patronen bij elkaar die het meest op elkaar lijken.

het hoofddoel van het opleidingsinstituut is, zijn zijn academische geloofsbrieven toch indrukwekkend. Het wordt op internationaal niveau erkend als een van de beste taalopleidingen ter wereld. De allerbeste van de moderne trainingsmethoden worden er gebundeld tot een ongeëvenaard leerplan.

Het onderwijs wordt op een volledig positieve manier benaderd. Als een zending moeilijkheden schijnt te hebben met leren, wordt hij getest om te bepalen op welke manier hij wèl goed kan leren. Research aan het opleidingsinstituut heeft aan het licht gebracht dat er voor ieder mens verschillende omstandigheden gelden waaronder hij optimaal leert. Sommige mensen, leren beter uit hun hoofd in alle stilte en andere door hardop te herhalen. Sommigen leren het beste vanaf gedrukte lesstof, anderen leren wanneer zij de stof te horen krijgen. Sommigen leren het beste wanneer hun kleine porties worden voorgeschoteld, anderen hebben behoefte aan een breed overzicht. Zo gauw het onderwijzend personeel van het opleidingsinstituut weet hoe een zending het beste leert, kan er een leerprogramma worden opgesteld dat aan zijn of haar individuele behoeften is aangepast. Dit voert niet alleen tot een ongekend succes voor de zending in kwestie, maar verschaft tevens een sleutel tot zijn leervermogen die een levenslang nuttig zal zijn. Er wordt voortdurend aan research gedaan ten einde de allerbeste opleiding te verschaffen aan jonge mensen die een van de allerbelangrijkste opdrachten ter wereld op zich nemen.

Het personeel van het opleidingsinstituut kan verhaal na verhaal vertellen van zendingen die leerproblemen overwonnen en uitmuntende zendingen werden. Sommigen van hen konden nauwelijks le-

zen. Anderen hadden te kampen met leerstoornissen. Sommigen gingen het zendingsveld in met een gebrekkige kennis van de zendelingenlessen, maar ontwikkelden zich toch tot zeer succesvolle zendingen. De meeste jonge mensen die naar het opleidingsinstituut komen hebben geen ernstige moeilijkheden bij het leren, maar het is goed om te weten dat ook zij die daar wèl mee te kampen hebben een succes kunnen zijn in het zendingsveld. De ervaring heeft bewezen dat wanneer een zending de geboden onderhoudt en hard werkt, hij eigenlijk niet kan falen.

Allen C. Ostergar, administratief hoofd van het instituut, vertelde: „Wij krijgen hier veel bezoekers, waarvan de meeste niet eens lid zijn van de kerk. Zij willen kijken hoe wij te werk gaan. Zij hebben onze zendingen aan het werk gezien, zijn daarvan onder de indruk geraakt en willen zien hoe wij deze voortreffelijke jonge mannen en vrouwen opleiden. Wij hebben mensen ontvangen afkomstig van universiteiten van overal ter wereld. Wij hebben regeringsfunctionarissen gehad van de verschillende staten, van de federale regering en van buitenlandse regeringen. Wij hebben mensen gehad van andere kerken. Wij hebben mensen gehad uit het Vaticaan. Wij hebben mensen gehad van de kerk van de Nazarener. Wij hebben doopsgezinden en methodisten gehad. Wij hebben mensen van het leger gehad, die wilden zien hoe wij talen onderwijzen. Er is eens een groep geweest van vijf zeer hooggeplaatste officieren, die verantwoordelijk zijn voor het taalonderwijs in de legereenheden hier in de Verenigde Staten. Twee dagen lang woonden zij de klassen bij, praatten zij met de zendingen en bekeken zij ons materiaal. Aan het eind van die twee da-

gen zeiden ze: 'Wij willen graag een afspraak met u maken dat u onze mensen hier opleidt.'

Wij vertelden hun natuurlijk dat dat geen succes zou hebben, waarop zij ons een heleboel vragen stelden. Ten eerste stelden zij de vraag die door iedereen die hier komt kijken wordt gesteld: 'Hoe krijgt u het voor elkaar? Waardoor worden deze jonge mensen ertoe aangezet te doen wat zij doen? Wij begrijpen het niet.' Dan gaan er gedachten door je heen zoals 'getuigenis', 'rechtvaardigheid' en 'de Geest des Heren' — zaken die sommige van deze mensen niet goed begrijpen. Maar dat zijn juist de dingen waar het om gaat.

Wij hebben hier een schitterende voorziening. Wij zijn in het bezit van een geweldige trainingssysteem. Voeg daaraan toe de geweldige geest van het zendingswerk en de Geest van de Heer, en het staat vast dat de zending — mits hij zijn aandeel levert — niet kan falen."

Het fenomenale succes van het opleidingsinstituut voor zendingen is grotendeels te danken aan het personeel. Onder leiding van een zeer kleine maar uiterst deskundige en toegewijde staf, wordt het werk uitgevoerd door tussen de zes- en zevenhonderd part-timeleerkrachten en zone-coördinatoren/trainers. Deze leerkrachten en trainers zijn voor het merendeel pas teruggekeerde zendingen die blijk hebben gegeven van uitzonderlijke talenten en toewijding aan het zendingswerk. „Wij zijn zeer selectief wat betreft de leerkrachten die hier komen," zei het hoofd van de afdeling Engels, George T. Taylor. „Wij verwachten van hen dat zij begaafde, energieke, gemotiveerde mannen en vrouwen zijn, die hun getuigenis geven en uitstralen. Wij hebben een zeer klein full-time leerkrachtenteam en een zeer groot corps van part-time mensen.

Met de hulp van de Heer verrichten deze zogenaamde 'amateur'-leerkrachten iedere dag wonderen."

De stafleden van het opleidingsinstituut beschouwen hun werk niet als „zomaar een baan". Zij schijnen allemaal door de zendingengeest gedreven te zijn. „Ik dank de Heer iedere dag dat ik hier mag zijn," zei ouderling Taylor. „Het is zo'n eer en zo'n voorrecht. Ik heb mijn best gedaan om mij beroepsmatig op dit werk voor te bereiden, maar de gedachte alleen al dat ik hier een plaats heb, is overweldigend. Wat er hier gebeurt vervult mij met ontzag. Het is een groot voorrecht en een eer om de zendingen te mogen dienen. Ik hoop hiervoor steeds waardig te zijn." Mary Ellen Edmunds, die de leiding heeft bij de opleiding voor de welzijnsdiensten, is het hier volledig mee eens. „Dit is een heilige plaats, en dat voel je wanneer je hier werkt. Je wilt alleen maar waardig zijn om hier te mogen werken. Je wilt eraan toevoegen. Wij werken met 2000 mensen die als dienstknechten des Heren zijn aangesteld. Zoiets kun je niet licht opvatten. Je spreekt ook niet licht over een gezalfde des Heren."

„Er is een geest in het opleidingsinstituut waaraan men niet voorbij kan gaan," zei ouderling Taylor. „Met al onze zwakke pogingen om te doen waartoe wij geroepen zijn, ben ik mij bewust van een geweldige macht die de dingen voortbeweegt, die mensen helpt die dingen te doen die moeten worden gedaan, die richting geeft aan het leerplan, de ontwikkeling, de research en de opleiding. Er is hier een geweldige invloed die wij niet altijd zien, maar wanneer je terugkijkt en ziet wat er tot stand is gebracht, kun je alleen maar constateren dat de programma's hier steeds door een goddelijke hand worden geleid en die hand voert ons gestadig om-

hoog." Het opleidingsinstituut voor zendingen schijnt een van die bevoorrechte plekken op deze aarde te zijn waar de invloed van de Geest het sterkst wordt gevoeld. Duizenden zendingen hebben geestelijke ervaringen gehad die te persoonlijk waren om met anderen te delen. Velen van hen hebben getuigd dat de zichtbare en onzichtbare wereld hier dicht bij elkaar komen en elkaar vaak schijnen te overlappen.

Nergens op aarde, behalve misschien in de tempels, is er een werk aan de gang dat van groter belang is voor de plannen van de Heer en minder aangenaam is voor de tegenstander.

Alle bestanddelen voor geluk zijn hier aanwezig. Rechtvaardigheid, een verheven doel en liefde. „Ik houd van deze zendingen als van mijn eigen kinderen,” zei

president Christensen. „In sommige gevallen zijn degenen die ik het beste heb leren kennen juist degenen die nog het verst te gaan hebben, maar zij komen er! De kern van de ervaring hier in het opleidingsinstituut, is de grote liefde en waardering die wij voor de zendingen koesteren.”

Het is niet verwonderlijk dat het voor de meeste zendingen een vreugdevolle ervaring is. „De zendingen hebben het hier erg naar hun zin,” vervolgde president Christensen. „Loop maar eens door de gebouwen heen en u zult intens gelukkig jonge mensen zien. Ze glimlachen. Ze zijn opgewekt. Er heerst een zeer sterk gevoel dat zij met iets heel belangrijks bezig zijn. Zij genieten. Het is onmogelijk de beginselen van het evangelie in je leven toe te passen zonder ervan te genieten. Veel van deze jonge mannen en vrouwen

zijn op dit moment gelukkiger dan ooit tevoren. Ik krijg dat iedere dag van hen te horen.

Mijn grootste hoop is dat iedereen hier vandaan gaat met een groter getuigenis van het evangelie en van hun roeping als zendeling. Ik hoop dat zij verlangend zijn om met het werk te beginnen, dat wij hen geholpen hebben hun vertrouwen in zichzelf en in hun vermogen om het werk te doen te verbeteren. Ik hoop dat zij, wanneer zij op hun plaats van bestemming uit het vliegtuig stappen, over voldoende vaardigheden beschikken, zodat zij daadwerkelijk kunnen onderwijzen, of dat nu in het Engels of in een andere taal is.

Het is enigszins te vergelijken met het laten spruiten van een zaadje. Zuster Christensen en ik hebben een lapje grond waar wij mais planten. We hebben ontdekt dat als we de korrels vóór het planten laten spruiten, de plantjes vlugger opkomen. Op sommige manieren is dit opleidingsinstituut de plek waar het zaad moet spruiten. Wanneer de zendingen dus vertrekken, behoren zij klaar te zijn om in de vruchtbare bodem van het zendingsgebied te worden gepoot. De zendingspresident en zijn vrouw staan klaar om hen op te vangen en in die vruchtbare grond te zetten, en zij zullen er goed en snel groeien.

Wij beweren niet dat wij hier alles doen. Er gebeurt veel in het zendingsveld. Wij hebben de jonge mensen ook maar kort. Als wij ze echter in het juiste milieu kunnen krijgen waar zij letterlijk beginnen te spruiten, zullen zij heel goed groeien zodra zij daar aankomen."

Men kan over de gehele wereld de vruchten vinden van het zaad dat men hier heeft laten spruiten; een rijke oogst die de aarde voor de rest van de eeuwigheid tot zegen zal zijn.

De opleiding aan het instituut concentreert zich op de volgende terreinen:

1. Bestudering van het evangelie en spiritualiteit

Alle zendingen worden aangespoord om hun begrip van het evangelie en hun ontvankelijkheid voor de Geest te vergroten. Zij worden in de gelegenheid gesteld naar de vervolmaking van hun eigen leven toe te werken, opdat zij het evangelie niet alleen door middel van hun woorden maar ook door hun voorbeeld kunnen onderwijzen. Zij worden geholpen om —

- a. Kennis op te doen van de fundamentele leerstellingen van de kerk.
- b. Hun getuigenis van Jezus Christus te versterken.
- c. Geloof te ontwikkelen dat tot goede werken voert.
- d. Goddelijke hulp te zoeken en te ontvangen door middel van vasten en gebed.
- e. Gehoorzaam te zijn.
- f. Hun persoonlijke waardigheid te verhogen.
- g. Anderen lief te hebben.

Tijdens hun verblijf in het opleidingsinstituut voor zendingen —

- a. Lezen zij zoveel mogelijk van het Boek van Mormon.
- b. Lezen zij de zendingsbrochures.
- c. Leren zij de tekstverwijzingen die zij in het zendingsveld nodig hebben.
- d. Bezoeken zij eens in de week de tempel.
- e. Wonen zij geestelijke programma's bij waarbij gesproken wordt door algemene autoriteiten.
- f. Wonen zij de normale zondagse vergaderingen bij.
- g. Wonen zij iedere week een midweekse gemeentevergadering bij.

h. Ontvangen zij raad van een gemeentepresident.

i. Wonen zij één zendingsconferentie bij.

j. Ontvangen zij instructie van het zendingspresidium.

k. Leren zij de verordeningen van het priesterschap te verrichten.

l. Wonen zij evangelieleerclasses bij.

2. Zendingstvaardigheden

Deze opleiding leert de zending hoe hij de mensen kan vinden die de Heer heeft voorbereid, hoe hij hun het evangelie moet onderwijzen, hoe hij hen kan helpen tot bekering te komen door de invloed van de Geest, en hoe hij hen door de doop lid kan maken van de kerk. Om deze vaardigheden te ontwikkelen, leren de zendingen:

a. Fundamentele methoden om potentiële bekeerlingen te vinden.

b. Het evangelie te onderwijzen aan de hand van de zendingenlessen.

c. Teksten die de zendingenlessen staven.

d. Fundamentele onderwijsvaardigheden, waaronder het onderwijzen met liefde en het voorbereiden van de onderzoeker op bekering door de Geest.

3. Persoonlijke ontwikkeling

Dit aspect van de opleiding helpt de zending om een positief beeld van zichzelf te ontwikkelen en verhoogt zijn welzijn door middel van de volgende programma's:

a. *Conditietraining*. Iedere zending woont deze lessen bij, waarin hij door middel van oefeningen kracht en uithou-

dingsvermogen ontwikkelt. Er is ook tijd gereserveerd om sport naar keuze te bedrijven.

b. *Ambassadeursschap*. Iedere zending wordt getraind in transculturele communicatievaardigheden, zoals verdraagzaamheid, empathie en het opgewassen zijn tegen verandering.

c. *Bijzondere persoonlijke hulp*. Iedere zending ontvangt aanwijzingen op het gebied van manieren, kleding, hygiëne, voeding, beheersing van het eigen gewicht en het Engelse taalgebruik. Zendingenzusters ontvangen aanwijzingen inzake make-up, haarverzorging en zelfverzekerdheid.

d. *Veiligheid*. Iedere zending ontvangt aanwijzingen op het gebied van veilig rijgedrag, veiligheid op de fiets en het veilige gebruik van gashaarden.

4. Taal en cultuur

Deze training is erop gericht zendingen te helpen die fundamentele spreekvaardigheid zullen moeten hebben in een tweede taal. Daarnaast worden alle zendingen geleerd over de bijzondere culturele normen en verwachtingen van de mensen aan wie zij het evangelie gaan brengen.

5. Zendingen met bijkomende opdrachten

Naast de fundamentele opdracht om het evangelie te verkondigen, kan zendingsechtparen en sommige zendingenzusters een verscheidenheid aan andere taken worden opgedragen, die erop gericht zijn de kerk te helpen vestigen en de heiligen te vervolmaken. Deze zendingen kunnen training ontvangen op de volgende terreinen:

- a. Leiderschap en ledenwerk.
- b. Welzijnszorg.
- c. Bezoekerscentra.
- d. Public relations.
- e. Kantoorwerk op het zendingskantoor.
- f. Genealogie.
- g. Onderwijs.
- h. Tempelwerk.
- i. Internationaal zendingsgebied.

Talen die aan het opleidingsinstituut voor zendingen worden onderwezen

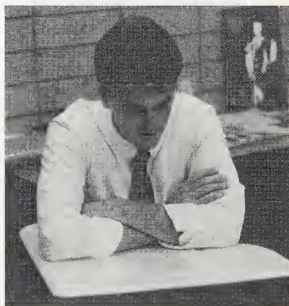
Afrikaans
 Amerikaans (gebarentaal)
 Bahasa Indonesia
 Deens
 Duits
 Engels (als tweede taal)
 Fins
 Frans
 Grieks
 IJslands
 Italiaans
 Japans
 Kantonees
 Koreaans
 Mandarijns
 Navajo
 Noors
 Nederlands
 Pools
 Portugees
 Rarotongaans
 Russisch
 Samoaans
 Servo-Kroatisch
 Spaans
 Tahitiaans
 Thais
 Tongaans
 Vietnamees
 Zweeds

Dienstenpakket

Het opleidingsinstituut voor zendingen is een zeer grote en veelzijdige instelling. Naast de trainingsprogramma's biedt het de zendingen talrijke diensten, waardoor het een kleine, op zich staande wereld wordt. Er is onder anderen een reisbureau (iedere week vliegen er duizenden zendingen naar alle delen van de wereld), een postkantoor, een wasserij, een cafetaria, een boekwinkel, faciliteiten voor het kopiëren van materiaal, een turnzaal, een gezondheidscentrum en een afdeling waar kleding chemisch kan worden gereinigd.

Opleidingsinstituten voor zendingen in verschillende gebieden

Naast het opleidingsinstituut in Provo, zijn er nog zes instituten in diverse andere delen van de wereld, te weten in Tokio, Hamilton (Nieuw-Zeeland), Mexico-stad, Santiago, Manila en Sao Paulo. Aan deze instituten varieert de trainingsperiode van vijf tot veertien dagen en wordt alleen de taal van dat gebied onderwezen.

IK KENDE NIET EENS HAAR NAAM

Janene Wolsey Baadsgaard

Tot die bewuste nacht had ik mezelf altijd beschouwd als een „goede luisteraarster”. Opgroeien in een groot gezin had mij gedwongen mijn aandeel in het luisterwerk te leveren, al was het alleen maar om het geluidsniveau thuis binnen de perken te houden. Tot die nacht had ik echter niet beseft dat luisteren méér van mij vergde dan alleen mijn mond houden. Toen pas werd ik mij ervan bewust wat een wanhopige behoefte mensen eraan kunnen hebben dat een ander naar ze luistert.

Het was een lange dag geweest. Om mijn studie aan de Brigham Young University in Provo voort te kunnen zetten, moest ik 's avonds werken en overdag college lopen en studeren. Toen ik die avond laat, na een bijzonder vermoedende dag, nogal versleten en met een tikeltje zelfmedelijden de cafetaria binnenliep, bleek er haast niemand te zitten.

Ik pakte mijn dienblaadje, draaide om om een tafeltje uit te kiezen en zag vanuit mijn ooghoek dat er een meisje aan een van de tafeltjes zat. Ze staarde met gebogen hoofd naar haar bord. De tafel lag bezaaid met een rugzak, boeken en paperrassen. Het zag er naar uit dat zij met rust wilde worden gelaten. Er was geen ge-

brek aan lege tafeltjes, dus koos ik er een uit en liep erheen.

Plotseling kreeg ik de indruk dat ik niet daar, maar naast het meisje moest gaan zitten. Hoewel ik gewoonlijk gereserveerd ben, liep ik naar haar tafeltje toe, tikte haar op haar schouder en vroeg of ik naast haar mocht zitten.

Zonder een woord te zeggen begon ze met tegenzin haar spullen van de tafel af te halen. Uit alles — haar gezichtsuitdrukking, haar houding en haar manier van doen — was te merken dat zij liever had dat ik haar met rust liet, en ik vroeg me af waarom ik zo opdringerig deed.

Toen begonnen we te praten, aanvankelijk met tussenpozen en voorzichtig. Ik had het vreemde gevoel dat zij, als het ware, een hele oude vriendin van me was, die ik in lange tijd niet had gezien en dat ik nu uitgebreid wilde horen hoe het haar was vergaan en waar zij nu mee bezig was.

Wij spraken allebei vrijuit en konden misschien wel openhartiger zijn dan wanneer wij werkelijk vriendinnen waren geweest, daar we geen bepaalde reputaties in stand hoefden te houden.

Het meisje vertelde me een aantal uitermate verdrietige dingen die op dat mo-

ment in haar leven plaatsvonden. Daarna kwamen de tranen.

Toen wij een paar uur hadden gepraat, keek ze me aan en zei: „Vanavond zat ik hier weer in m'n eentje en was er heilig van overtuigd dat er in de hele wereld niemand was die ik mijn vriend of vriendin kon noemen. Ik kon zelfs niemand bedenken die een beetje om mij gaf. Ik zat net te verzinnen hoe ik er een eind aan kon maken, toen jij naar me toe kwam en vroeg of je naast me mocht zitten. Je zult nooit weten wat je vandaag voor mij hebt gedaan. Ik ken je maar een paar uur, maar toch weet ik dat je mijn vriendin bent en dat je om me geeft. En als jij om mij kan geven, moet er wel een God zijn die om mij geeft.”

Later omhelsden wij elkaar en gingen ieder een andere kant uit. Toen ik me realiseerde dat ik niet eens wist hoe ze heette, keerde ik me nog even om, maar ze was al uit het zicht verdwenen.

Terwijl ik naar huis liep deed het me goed te bedenken dat ik gehoor had gegeven aan de impuls om naast het meisje te gaan zitten. Vergeleken met de hare, waren mijn problemen nauwelijks de moeite waard.

Toen herinnerde ik mij plotseling de keren dat mij op een zelfde manier was gezegd om met iemand te spreken, tijd aan iemand te besteden, iemand op te bellen of te bemoedigen. Ik herinnerde me de excuses die ik had aangevoerd — dat ik niet aanmatigend wilde zijn, te moe was of al genoeg had aan mijn eigen problemen, of duizenden andere redenen die ik had gebruikt om geen gehoor te geven aan de influisteringen die ik vaak ontving.

Ik vroeg me ineens af hoeveel van deze mensen die ik veronachtzaamd had, er even wanhopig aan toe waren geweest als het meisje waar ik net mee gesproken had.

Nog nooit tevoren had ik beseft dat om werkelijk een „goede luisteraarster” te zijn, ik eerst moest leren naar de influisteringen van de Heilige Geest te luisteren. Zonder de Geest was ik niet in staat om de werkelijke behoeften van de mensen om mij heen te onderscheiden. Met de Geest kon ik met zowel mijn hart als mijn verstand luisteren.

Ik zal dat meisje waarschijnlijk nooit meer zien, maar ik hoop voortaan altijd gehoor te geven aan de impulsen die ik van de Geest ontvang. □

MIJN BROER WOONT DAAR

Lea Mahoney

„Kun jij zien waar die rook precies vandaan komt? Het lijkt wel erg dichtbij. Ik vraag me af wat er in brand staat.”

„Misschien is het alleen maar het droge gras.”

„Zo dichtbij is het niet. Dat lijkt alleen maar zo.”

„Ja! Het zou zo ongeveer in de buurt van . . . ons . . . o, nee!”

Wij vierden het feit dat we dertien jaar getrouwd waren, en omdat we die avond andere verplichtingen hadden, hadden we besloten samen met onze vijf kinderen in een restaurant te lunchen. We hadden net besteld toen een van de jongens de rook opmerkte en nu was de feeststemming zo goed als bedorven. We trachtten elkaar ervan te overtuigen dat de brand echt niet in de buurt van ons huis kon zijn en worstelden ons op die manier door de maaltijd heen. Maar dat was dan ook alles. IJlings tuimelden we de auto in en begonnen aan de terugreis.

Het was maar 16 kilometer, maar het leek veel verder. Hoe dichtter we bij de rook kwamen, hoe meer we ons zorgen maakten. Het zag er zeker naar uit dat de brand in onze buurt was. Ik zal nooit vergeten hoe angstig en gespannen onze gezichten tijdens die rit stonden.

Wij woonden in het zuiden van Californië, waar het na een droge zomer vrij veel voorkomt dat het gras in brand vliegt. Ons huis stond haast bovenop de heuvel, terwijl de weg die er naartoe voerde wat hoger lag. Achter ons huis en verder de heuvel af, lagen duizenden hectaren grasland met hier en daar wat groepjes bomen. Het gras stond die zomer heel hoog en was vervolgens, door gebrek aan regen, doodgegaan en verdroogd. Op de een of andere manier was het nu in brand gevlogen.

Toen we bij ons huis aankwamen, waren er al politiewagens en brandweerauto's op de weg boven ons huis. De wind waaide naar ons toe en het vuur kwam ongelooflijk snel op ons af.

Snel bad ik: „Lieve God, red ons huis.”

Het is interessant om te zien wat iemand belangrijk en waardevol vindt, wanneer er alleen maar een kleine bestelwagen voor de deur staat om zijn gekoesterde bezittingen weg te voeren. Bij ons speelden onze sentimenten een grotere rol dan geldelijke waarde. De familieverslagen kwamen op de eerste plaats en het enige stuk meubilair waar we ons zorgen over maakten was de niet meer te stemmen piano van mijn overgrootou-

ders. De meisjes werden, met de spullen die zij uit hun bezittingen hadden uitgenomen, met een lid van de wijk weggestuurd, maar onze twee jongens van elf — een tweeling — bleven bij ons en hielpen mee dekens op het dak te leggen en ze nat te houden.

Er stonden maar een paar huizen op die heuvel, alle op vrij grote afstand van elkaar. Net zoals al onze burens, begonnen we het droge gras en struikgewas dat zich om onze tuin heen bevond te verwijderen. Erg zinvol leek het niet, maar we moesten toch iets doen; we konden niet zomaar staan wachten.

„Lieve God, red ons huis.”

Het vuur kwam alsmear dichterbij en de hitte was goed te voelen. Onderdehand hadden we ook de aandacht van de media! Er werden televisiecamera's op ons gericht en we werden geïnterviewd voor het nieuws van die avond.

„Hoe voelt het om te moeten wachten tot je huis afbrandt?”

„Misschien brandt het wel niet af.”

„Okee, maar hoe voelt u zich op dit moment?”

„Afschuwelijk. Bang.”

De politie had onze weg al een hele poos voor alle verkeer afgesloten. Alleen de mensen die er woonden en naaste familieleden werden nog toegelaten. Plotseiling stopte er een auto voor de deur vol mannen uit onze wijk. Zij wilden allemaal graag helpen en wij waren dankbaar voor hun medeleven. Toen begonnen er nog meer ouderlingen te komen. Wij wisten dat de weg was afgezet en vroegen ons af hoe deze fijne mannen erin geslaagd waren ons toch te bereiken.

„Broeder Ellett,” vroeg ik een van hen, „hoe bent u er in vredesnaam in geslaagd langs de politie te komen?”

„Dat was niet zo moeilijk,” grinnikte hij.

„Ik heb gewoon gezegd dat mijn broer hier woonde.” En het scheen dat alle andere broeders op dezelfde manier de wegversperring hadden omzeild.

Een paar minuten later, terwijl er nog steeds ouderlingen op weg waren, kwam er een jonge politie-agent naar ons toe.

„Ik moest toch eens komen kijken naar de man met zoveel broers,” zei hij.

Ik ging naar buiten en telde alle broeders uit onze wijk die ik op dat moment kon zien. Ik telde er 39. Negenendertig broers!

Negenendertig priesterschapsdragers, dacht ik bij mezelf. Daar stonden ze en vochten tegen het vuur op iedere manier die zij maar verzinnen konden. Ze vochten met schoppen, met schoffels, met harken en zelfs met stokken. En op dat moment besepte ik ineens dat zij zelfs grotere macht bezaten dan die paar haast zinloze werktuigen die zij hanteerden. Er kwam een geweldig gevoel van vrede in mij op. Ineens wist ik zo zeker als ik ooit iets had geweten, dat geen enkel vuur door die rij brandbestrijders heen kon breken.

Iemand die ooit heeft meegemaakt hoe een groepje bomen, of zelfs maar één ervan, met een grote knal in brand vliegt, weet hoe angstaanjagend zo iets is, vooral wanneer het vlakbij gebeurt. Ik stond daar te kijken naar de vlammen, die tot aan de hemel schenen te reiken, en was er desondanks van overtuigd dat ik en al de mijnen van de vuurzee niets te vrezen hadden. De vrede en rust die mijn hele wezen doordrongen zal ik nooit helemaal kunnen beschrijven. Ik was zo dankbaar zo ongelooflijk dankbaar, voor mijn lidmaatschap in de kerk en voor de kennis die ik bezat. Terwijl de tranen langs mijn wangen biggelden, dankte ik de Heer, niet zozeer voor de stoffelijke zaken die

Hij zou redden, maar voor de geestelijke zaken, die onverwoestbaar zijn.

Iemand had met een bulldozer een grote geul gemaakt tussen ons en het gedeelte dat in brand stond. De televisiecamera's waren druk bezig met het opnemen van hetgeen voor hen nieuws was. De geul zou niet breed genoeg zijn geweest om het vuur tegen te houden als er niet plotseling iets anders was gebeurd. De stevige bries, die steeds naar ons toe had gewaaid, veranderde onverwachts en volkomen van richting en waaide nu naar het reeds afgebrande grasland toe. Het bestrijden van het vuur was nu veel

eenvoudiger en de vlammen bleven aan de overkant van de brandstrook.

„Mijn broer woont daar,” hadden ze gezegd.

Mijn broer! Sterker dan ooit tevoren was ik mij bewust van de band die ons in de kerk verbindt. Ik voelde hoe liefdevol en zorgzaam mijn gezin door die band werd omvat. Wij staan niet alleen. Wij hebben elkaar.

Wanneer ik 's nachts reis en in de verte een eenzaam lichtje zie, vraag ik me vaak af wie daar woont. En dan herinner ik me deze dingen en weet ik ineens, „Mijn broer woont daar”! □

DE PLAATS NAAST JE

Ouderling Gene R. Cook
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik groet een koninklijke generatie, de grootste generatie in aantal en in kwaliteit die ooit op aarde heeft geleefd. Het goede dat door jullie wordt verricht is onmetelijk. Jullie invloed zal over de gehele wereld merkbaar zijn voordat jullie deze aarde weer verlaten.

Sta mij toe u over twee jonge mensen te vertellen die deze koninklijke generatie van jonge mensen vertegenwoordigen. Ik ken ze niet bij naam. Alleen een gedeelte van de gevolgen van hun goede invloed is bekend.

Het was herfst 1978 en Jeff, zoals wij hem zullen noemen, was een zeer ontmoedigd man. Hij was in de kerk geboren, maar was grotendeels inactief geweest. Hij was met een lid van de kerk getrouwd, maar na een paar jaar waren zij, ten gevolge van huwelijksmoeilijkheden, uit elkaar gegaan. Daarnaast had Jeff grote problemen met zijn gezondheid. Hij leed aan suikerziekte en was daardoor gedeeltelijk blind.

Hij had werk als nachtwaker in een chemicaliënfabriek. De mensen waar hij op zijn werk mee in contact kwam waren geen lid van de kerk. Keer op keer deden zij hun best om hem mee te krijgen: „Kom op, Jeff, laten we een biertje gaan drinken,” of „Toe nou, dat ene sigaretje zal je geen kaad doen,” of „Joh, ik ken een paar

leuke meiden waar we vanavond pret mee kunnen hebben.” Er waren gelegenheden te over om de geboden te overtreden, maar hij deed aan geen van deze dingen mee.

Op een vrijdagavond, toen Jeff zich ontmoedigd en eenzaam voelde, kreeg hij een uitnodiging om samen met een vriend de bloemetjes buiten te zetten in een plaats die bekend staat om zijn gokpaleizen en de onmatige levenswijze van degenen die zich daar ophouden. Met een gevoel van wanhoop besloot hij de uitnodiging aan te nemen. Hij dacht bij zichzelf: „Wat geeft het eigenlijk? Er is toch niemand meer die om mij geeft. Ik voel me zo beroerd. Ik ga.” Eenmaal in de bus kwamen er verschrikkelijke gedachten bij hem op over wat hij van plan was allemaal te doen. Hij zou zijn ex-vrouw, de kerk en iedereen eens goed laten merken dat hij zich niets meer van hen aantrok. Naarmate de kwade geest die bij hem was meer vat op hem kreeg, kwamen zijn plannen voor de komende dag steeds vaster te staan.

Toen stapte er een militair in de bus en liep het gangpad af. Er waren genoeg plaatsen vrij, maar hij ging naast Jeff zitten. De soldaat was een opgewekte jongeman en onder het praten met Jeff gebruikte hij termen zoals „de gezinseen-

heid" en „de kerk". Jeff begon de jongeman ervan te verdenken dat hij lid van de kerk was. Toen vroeg de soldaat: „Hoe zou u reageren als ik vertelde dat ik niet rook en ook geen koffie of alcohol gebruik? En als ik zei dat ik met m'n 26 jaar zedelijk rein ben?" Jeff deed alsof hij zijn oren niet kon geloven en zei: 'Meen je dat nou?' „Hoezo?" vroeg de jongeman, „heeft u er soms iets op tegen?" „Welnee," antwoordde Jeff, „iedereen moet zelf weten wat hij doet." Vervolgens begon de militair zijn getuigenis te geven over de waarachtigheid van het evangelie en vertelde en passant dat hij het voorrecht had gehad in de afgelopen zes jaar 15 mensen te dopen. Toen de bus bij de halte kwam waar hij uit moest stappen, gaf de jongeman nogeens zijn getuigenis, stapte uit en verdween in de menigte.

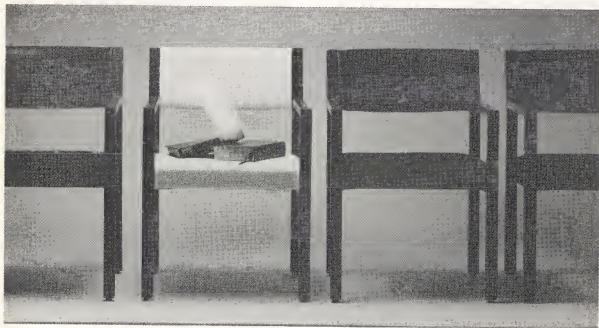
Jeff was verbluft en dacht bij zichzelf: „Hoe is het mogelijk — hier zit ik, één en al zelfmedelijden, terwijl deze jongen, die evenveel problemen heeft als ik, de wereld zo positief tegemoetreedt. Ik doe niet anders dan mezelf en iedereen om mij heen bekritisieren."

Op dat moment wist Jeff wat hij moest doen. Keer op keer zei hij tegen zichzelf: „Ik moet weer richting geven aan mijn leven. Ik moet me uit deze situatie werken en het leven positiever opvatten." Hij kwam in de stad aan en bracht inderdaad wat tijd door met zijn vriend, maar deze keer had Jeff het voor het zeggen. Hij ging terug naar huis met een opgebouwd geloof en dankbaar dat de Heer hem op het juiste moment iemand had gestuurd om hem te helpen.

Zal die jonge militair ooit weten dat hij bij die gelegenheid met een lid van de kerk zat te praten? Zal hij ooit weten dat hij was afgestemd op de Heer en, als instrument in zijn handen, Jeff redde van de uitermate ongewenste gevolgen van hetgeen hij van plan was te doen?

De tweede jongeman was een zending. Als president van het zendingsgebied dat Uruguay en Paraguay bestrijkt, kreeg ik eens een brief van een niet-lid, dat mij uit Asuncion schreef. De brief luidde ongeveer als volgt:

„Ik bevond mij op de luchthaven van Asuncion, waar ik wachtte op een vlucht,

Foto's van Jed Clark

toen een jonge Noordamerikaanse zending naar mij toe kwam.

Ik vernam alras dat de zending naar huis ging omdat zijn zending erop zat. Op datzelfde moment werden de passagiers van zijn vlucht al opgeroepen. Ondanks het feit dat hij op het punt stond het land te verlaten, nam deze jongeman de tijd om even bij me te gaan zitten, mij zijn getuigenis te geven en mij de brochure 'Het woord van wijsheid' te overhandigen. Ik vroeg me af waarom een jongeman die al op weg was naar huis en zijn zending voltooid had, zich deze moeite zou getroosten. Er was geen enkele reden om mij te benaderen, maar hij droeg de Geest bij zich en ik ben ervan overtuigd dat ook ik die op dat moment voelde.

Ik heb de brochure sindsdien bestudeerd en ben van mening dat de daarin vervatte woorden van Joseph Smith waar zijn. Ik wil u in het bijzonder laten weten wat een geweldige zending u heeft, daar ik door hem de Geest van de Heer gewaar werd. Wilt u zo goed zijn mij door vertegenwoordigers van uw kerk te laten onderwijzen, opdat ik lid kan worden van de mormoonse kerk?"

Ik heb mij vaak afgevraagd hoe die zending zich zal voelen in de volgende wereld, zo niet in deze, wanneer hij uiteindelijk deze man leert kennen. Hij zal wellicht zeggen, „Broeder dinges, kent u mij nog?" En de zending zal zeggen, „Nee, het spijt me, ik ken u niet.” „Kijk nog eens goed, broeder, herinnert u het zich niet?" En de zending zal waarschijnlijk antwoorden, „Nee, echt niet. Hebben wij elkaar ooit ontmoet?"

En dan zal de man zeggen: „Herinnert u zich het voorval op de luchthaven van Asuncion, toen u Paraguay verliet? Ik ben degene aan wie u uw getuigenis gaf. U was voor mij verantwoordelijk en dank zij

u ben ik gedoopt." En dan zal hij zich om draaien en met een gebaar zeggen: „En ook mijn vrouw en mijn vijf kinderen, en hun kinderen, en hun kindskinderen. U ziet dus, broeder, dat honderden mensen *dank zij u* lid van de kerk werden. Moge God u zegenen voor het feit dat u niet bang was en dat u gehoor gaf aan de vermaning van de Heer toen Hij zei: 'Doch met enkelen ben ik niet tevreden, want zij willen hun stem niet verheffen, maar uit vrees voor de mensen verbergen zij het talent, dat ik hun heb gegeven. Wee hun, want Mijn toorn is tegen hen ontstoken.' (Leer en Verbonden 60:2.)"

Deze jonge zending zal op zekere dag grote vreugde te beurt vallen wanneer hij beseft dat hetgeen hij van weinig waarde achtte, of alleen maar „het planten van een zaadje", een rijke oogst heeft opgeleverd.

De onbaatzuchtige daden van deze twee jonge dienstknechten des Heren zijn zeer zeker opgetekend in de hemel. De Heer kent hen allebei heel goed. Ik weet zeker dat Hij ook in andere omstandigheden een goed gebruik van hen heeft gemaakt, dank zij hun bereidheid om naar de influisteringen van de Geest te luisteren.

Velen gaan dermate op in hun eigen gevoelens, gedachten en zelfzuchtige verlangens, dat het moeilijk wordt voor de Heer om hen te inspireren en in te zetten om zijn doeleinden tot stand te brengen.

Jonge mensen, jullie zijn een koninklijk geslacht. Blijf op jullie voorwaartse koers en zorg dat jullie rechtvaardige invloed gevoeld wordt. De Heer zal wonderen tot stand brengen *door jullie*. Ik bid dat ieder van jullie steeds attent zal zijn op de influisteringen van de Geest en de moed zal hebben om zijn aanwijzingen op te volgen. □

DE ZONDAG BIJ DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

William G. Hartley

Hoe werd de sabbat in de tijd van Joseph Smith gevierd? Hebben wij sabbatsgewoonten van anderen overgenomen? Wat voor vergaderingen werden er gehouden voordat wij over ruime, verwarmde of gekoelde kerkgebouwen beschikten? Waarom werd de priesterschapvergadering van een door-de-weekse avond naar de zondag verplaatst? Waarom werd de vastendag veranderd van de eerste donderdag naar de eerste zondag van de maand? Wat voor veranderingen hebben er plaatsgevonden bij de bediening van het avondmaal? Hoe hebben voorgaande generaties gedacht over betamelijke en onbetamelijke besteding van de sabbat?

Uit het antwoord op dergelijke vragen blijkt dat de drukbezette sabbat van deze tijd in een aantal bijzonderheden afwijkt van de zondagse gang van zaken van voorgaande generaties. In de loop van de afgelopen 154 jaar hebben de profeten herhaaldelijk veranderingen in de zon-

dagse activiteiten geautoriseerd om tegemoet te komen aan de veranderende behoeften van de heiligen.

Toen de kerk op 6 april 1830 — een dinsdag — werd georganiseerd, waren er nog geen openbaringen ontvangen waarin uiteengezet werd hoe de Heer zijn heiligen de sabbat in acht wilde laten nemen. Eén openbaring zei: „Het is dienstig, dat de gemeente dikwijls te zamen vergadert om brood en wijn te nuttigen ter gedachtenis van de Here Jezus” (Leer en Verbonden 20:75), maar vermeldde niet op welke dag dit moest gebeuren. Pas zestien maanden later werd er een openbaring ontvangen waarin het avondmaal aan de zondag werd verbonden. (Zie Leer en Verbonden 50.)

Wat deden die allereerste leden dan 's zondags? Over het algemeen besteedden zij de dag min of meer zoals zij dat als protestanten hadden gedaan. De meesten van hen waren afkomstig uit Nieuw-Engeland en voelden zich vanuit

hun tradities gedrongen om op zondag naar de kerk te gaan. Hun voorvaders hadden betamelijk gedrag op de zondag reeds in het koloniale tijdperk wettelijk geregeld, waarbij het regelmatig bijwonen van kerkdiensten en het zich onthouden van werk of zakelijke activiteiten en onnodig reizen verplicht werden gesteld. Tegen de tijd dat Joseph Smith op het toneel verscheen leefde het begrip van een heilige rustdag nog heel sterk in de Amerikaanse samenleving, hoewel in sommige streken aan de grens van de beschaving, zoals Missouri, het schenden van de sabbat veel voorkwam.

Sommige kerken hielden in 1830 twee preekdiensten, één vóór en één na de lunch. De vroege heiligen der laatste dagen, die met dit patroon vertrouwd waren, namen deze gang van zaken over. (Dit fundamentele patroon van twee vergaderingen op de sabbat werd in de Verenigde Staten en andere gebieden voortgezet tot 1980, toen het geconsolideerde vergaderschema van de kerk werd aangenomen.)

De allereerste zondagse vergadering van de heiligen der laatste dagen waar wij iets over weten, was een conferentie die op 9 juni 1830 werd gehouden. Joseph Smith tekende het volgende op:

„Nadat wij met een lofzang en gebed begonnen waren, namen wij van de zinnebeelden van het lichaam en het bloed van onze Heer Jezus Christus. Vervolgens gingen wij ertoe over een aantal pasgedoopte leden te bevestigen, waarna wij verschillende broeders naar voren riepen en tot diverse ambten in het priesterschap aanstelden. Er werden vele vermaningen en aanwijzingen gegeven.” (*History of the Church*, deel 1, blz. 84.)

Hier zien wij, net twee maanden nadat

de kerk was georganiseerd, de fundamentele bestanddelen van onze huidige avondmaalsvergaderingen: gebed, avondmaal, prediking en gezang.

Een maand na deze vergadering onderstreepte de Heer het grote belang van zingen door de echtgenote van de profeet, Emma Smith, op te dragen „een verzameling heilige gezangen te maken” om in de vergaderingen van de kerk te worden gebruikt. „Mijn ziel schept behagen in het gezang des harten,” zei de Heer, „ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij.” (Leer en Verbonden 25:11-12.) Emma’s boek met lofzangen, met de woorden, maar niet de muziek, van negentig lofzangen, werd vijf jaar later uitgegeven.

De meest gedetailleerde openbaring die wij bezitten met betrekking tot de sabbat, Leer en Verbonden 59, werd in augustus 1831 ontvangen. Daarin vertelt de Heer ons dat wij, om ons onbesmet te bewaren van de wereldse dingen, „op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds (moeten) gaan en uw sacramenten opofferen.” (Vers 9.) De dag des Heren, ofwel de zondag, is de dag die Hij de heiligen toewijst „om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen” (vers 10), om „uw offers en uw sacramenten” te offeren, „en uw zonde voor uw broeders en voor de Here (te) belijden” (vers 12). Voorts moest het een dag zijn waarop de maaltijden „met eenvoudigheid des harten” moesten worden bereid (vers 13). Deze openbaring is onze „grondwet” inzake de viering van de sabbat.

In die vroege dagen was het „huis des gebeds” vaak iemands woning, een klein schoolgebouw of, voor grotere groepen, een open plek of een andere geschikte plaats in het bos. Het was een algemeen

gezegde volgens een uitspraak van ouderling George A. Smith in 1855, dat het 'mormonisme' in de jaren van Joseph Smith „het beste gedijde in de open lucht”. Hij wees erop dat „wij er niet in waren geslaagd vóór de dood van de profeet een gebouw neer te zetten waar alle heiligen in pasten.”. De grootste ruimte, die van de tempels te Kirtland en te Nauvoo, konden slechts tussen de 500 en de duizend mensen bevatten. (*Journal of Discourses*, deel 3, blz. 23.)

De zondagse diensten in Kirtland volgden in 1835 nog steeds het patroon van gebed, prediking en de bediening van het avondmaal. Wij weten niet wat voor vaatwerk er in deze tijd bij het avondmaal werd gebruikt, maar waarschijnlijk waren het bekers of glazen — waar allen uit dronken — en schotels of mandjes. Het kwam veel voor dat het avondmaal onder de leden werd doorgegeven terwijl iemand een toespraak hield.

Naast het avondmaal, was de preek

het belangrijkste onderdeel van de zondagse godsverering. Het prediken was het belangrijkste gedeelte van iedere openbare vergadering en de leden werden er vaak ten zeerste door getroffen. Zoals W.W. Phelps een vermeldde: „President Smith heeft afgelopen zondag gepredikt . . . Het was een van de geweldigste leerredenen die ik ooit heb gehoord; hij was drieënehalf uur aan het woord en ontvouwde meer verborgenheden dan ik op dit moment kan opschrijven.”

Op de zondagavonden vonden een verscheidenheid aan activiteiten plaats, waaronder trouwerijen, gebedsvergaderingen bij de leden thuis, quorumvergaderingen, het geven van patriarchale zegens, feestmaaltijden of het afleggen van bezoeken aan familie of vrienden.

De sabbat in Missouri volgde hetzelfde patroon. „'s Zondags gingen we altijd naar Far West,” schreef John Bush. „Niet veel heiligen hadden paarden, en in ieder geval werd het zelfs de dieren toegestaan op de sabbat te rusten, dus legden de mensen de afstand naar het grote houten schoolgebouw te voet af. Iedere zondag,” voegde Bush eraan toe, „kon men grote aantallen mannen, vrouwen en kinderen zien op weg naar” de school. Zij die er niet meer bij konden, gingen bij een van de ramen staan. Andere vergaderingen in Missouri werden bij de leden thuis gehouden of onder een grote boom, waarbij een wagen als spreekgestoelte diende.

In Nauvoo, waar het aantal leden van de kerk alras toenam tot meer dan 10.000, waren de beste plaatsen voor de vergaderingen op zondag een klein bos in de buurt van de tempel en het terrein van de tempel zelf. „Vanochtend heb ik in het bos voor ongeveer 8000 mensen gesproken,” schreef de profeet Joseph op 3 juli

1842. (*History of the Church*, deel 5, blz. 56.)

Uit de verslagen blijkt niet hoe vaak het avondmaal op zulke kolossale bijeenkomsten werd bediend, hoewel er eind 1844 aan de overkant van de rivier, in Iowa, in een conferentie werd besloten „het avondmaal om de andere zondag te nuttigen.” In Engeland en andere zendingengebieden gebruikten kleine groepjes heiligen iedere week het avondmaal.

De eerste wijken werden in Nauvoo in het leven geroepen, maar dit had alleen ten doel de tiendbetaling te organiseren. De verslagen vermelden geen avondmaalsvergaderingen in wijk verband te Nauvoo, alleen de ochtend- en middagvergaderingen die voor de gehele gemeenschap bestemd waren.

Tijdens de trek van de heiligen der laatste dagen over de prairies, werd getracht zowel dier als mens op zondag te laten rusten. „Iedere zaterdagavond moesten we onze tent, voor zover we die hadden, opslaan en ons kamp voorbereiden op de sabbatrust,” vermeldde Willford Woodruff in april 1847. Soms echter was reizen op de zondag onvermijdelijk: „Voor het ontbijt weer op weg wegens gebrek aan hout en water,” schreef Eliza R. Snow op 23 augustus 1846.

Heber C. Kimball beschrijft in zijn dagboek een sabbat van hoog geestelijk niveau die de pioniers meemaakten op 30 mei 1847: „'s Ochtends om negen uur trok het overgrote deel der broeders zich even ten zuiden van het kamp terug voor een gebedsvergadering, waarbij zovelen als daar behoefte aan voelden aan hun gevoelens uiting gaven. Even voor twaalf kwamen zij op dezelfde plek weer bij elkaar om het avondmaal te nuttigen.” Om twaalf uur verliet een uitgelezen groep het kamp, vond een afgelegen plek

tussen de kliffen, deed hun tempelkleding aan en „zond een gebed op tot God voor onszelf, voor dit kamp en alles wat daarmee verband houdt, voor de broeders in het leger (het mormoons bataljon), voor onze gezinnen, en voor alle heiligen, waarbij president Young als onze woordvoerder optrad. Het deed ons goed en we waren blij met dit voorrecht zo op een afgezonderde plek bij elkaar te zijn om te bidden.” De rest van de dag werd aan rust en meditatie besteed — „Er was geen grappenmakerij, geen gelach, geen onzin,” schreef ouderling Kimball — een eenvoudige maaltijd, conversatie en 's middags om vijf uur nog een gebedsvergadering tot het donker werd.

Tussen 1850 en 1900 vonden er grote veranderingen plaats wat de sabbatdag in de kerk betreft. Kerkgebouwen voor iedere wijk maakten het voor het eerst mogelijk avondmaals- en zondagsschoolvergaderingen in wijkverband te houden. Het houden van plaatselijke vergaderingen betekende ook dat er meer plaatselijke leden deelnamen aan de zondagse activiteiten als leerkrachten, klasleden, functionarissen, bedienaren van het avondmaal, sprekers, leden die het gebed uitspraken en koorleden. Er werden bijzondere vastenzondagen ingevoerd, alsmede zondagen waarop de driemaandelijkse ringconferenties werden gehouden.

Aanvankelijk vonden de erediensten in de openlucht plaats. Twee maanden nadat de eerste pioniers in de vallei van het Grote Zoutmeer waren aangekomen, woonde een pas aangekomen lid een zondagse vergadering bij en „ontdekte hen naast een hooiberg”. Een jaar later werd er een sabbatdienst gehouden „aan de zuidkant van de noordmuur van het oude fort”. Een wijkadministrateur uit Logan

kon de opkomst schatten aan de hand van de ruimte die in beslag werd genomen: „Er was vandaag een grote opkomst bij de vergaderingen, daar de gemeente over de 20 aren (ongeveer 2000 vierkante meter) in beslag nam.”

Om de openluchtvergaderingen 's zomers te beschermen tegen de verzenegende zon, werden er „boweries” ofwel grote priëlen geconstrueerd van latwerk bedekt met takken en loof. Maar de natuur, en vooral de wind, was nog steeds hinderlijk; in St. George moesten ze eens „wagenzellen om het priël heen spijkeren om ons tegen de storm te beschermen”.

De eerste overdekte vergaderplaatsen, behalve dan de woningen van de heiligen, waren de schoolgebouwen, die opgetrokken waren van ruwe boomstammen of van in de zon gedroogde stenen gemaakt van leem en stro. Deze gebouwen waren vaak zo klein (Toquerville (Utah) had, bijvoorbeeld een schoolgebouw van zes bij viereneenhalve meter), dat de kinderen dikwijls thuisbleven en alleen de volwassenen zich voor de zondagse vergaderingen in de kleine ruimte wongen. Zodra het mogelijk was bouwden de gemeenschappen grote gebouwen van natuur- en baksteen, sommige zelfs met een verdieping. Sommige van de grotere gemeenschappen, zoals St. George en Salt Lake City, bouwden niet alleen vergaderplaatsen voor de wijken, maar ook grote openbare tabernakels.

Of ze nu binnen of buiten werden gehouden, de basisvergaderingen van de heiligen op de sabbat waren de predikdienst voor de middag en de avondmaalsvergadering na de middag, tenzij de weersomstandigheden dit verhinderden. In streken waar meerdere wijken bestonden en de twee erediensten dus ringver-

gaderingen waren, werden er 's avonds ook wijkvergaderingen gehouden. Zoals George Goddard in de jaren zestig van de vorige eeuw op de sabbat schreef: „Ging met mijn vrouw Betsy altijd om tien uur 's ochtends en twee uur 's middags naar de tabernakel . . . woonde 's avonds de vergaderingen in de dertiende wijk bij.”

Geleidelijk werden de avondmaalsvergaderingen voor de gehele gemeenschap (ofwel ringvergaderingen) vervangen door wijkvergaderingen. De algemene ochtend- en middagvergaderingen in de tabernakel te Salt Lake City, bijvoorbeeld, werden respectievelijk in 1876 en in de jaren negentig stopgezet.

Voor de afwisseling werden er vaak gastsprekers gevraagd voor de wijkvergaderingen. De algemene autoriteiten waren veel tijd kwijt aan het bezoeken van de wijken voor een spreekbeurt. De toespraken verschilden in lengte van enkele minuten tot welhaast twee uur.

Gedurende de jaren zeventig stuurden de ringen regelmatig „huizendingen” naar de verschillende wijken om daar te spreken. Deze huizendingen bezochten de wijken eens in de maand tot na de eeuwwisseling — een patroon dat gevolgd wordt door de hedendaagse hogeraadsleden.

„Naar de conferentie gaan” was een bijzondere aangelegenheid in die eerste jaren in Utah. De heiligen reisden erheen in wagens, buggy's, karren, te paard, te voet of met de trein, waarbij velen het uitstapje naar algemene of ringconferenties benutten om vriendschapsbanden aan te halen. De driemaandelijke ringconferenties, die vanaf 1877 regelmatig werden gehouden, vonden vaak om de beurt in de belangrijkste plaatsen in de ring plaats. De voorbereidingen voor het ontvangen van conferentiegasten waren

voor vele gezinnen een van de hoogtepunten van het jaar.

In sommige vroege wijken werd het avondmaal slechts één keer in de maand bediend, maar na de jaren vijftig was een wekelijkse avondmaalsvergadering normaal voor de meeste pioniersnederzettingen. Een opmerkelijke uitzondering vond plaats in de jaren 1856 en 1857, toen het avondmaal een poos werd opgeschort om de heiligen te helpen ernstig na te denken over de betekenis van hun lidzijn van de kerk. Het avondmaal werd vaak door de bisschoppen persoonlijk bediend, zowel in hun eigen wijk als in de avondmaalsvergaderingen van de ring. Eén bisschop vermeldde in 1874 dat hij het avondmaal in de nieuwe tabernakel had bediend, geholpen door zijn twee raadgevers en de leraren van de wijk.

Er werd een prachtig bewerkt stel avondmaalsbekers vervaardigd voor de avondmaalsvergaderingen in de tabernakel van Salt Lake City. Het stel bestond uit twaalf bekers „imposant ontworpen van massief zilver, met schitterend gebeeldhouwde dubbele handvatten” en twaalf schotels (later manden) voor het brood. Toen de leden van St. George bespraken wat voor avondmaalsstel zij zouden aanschaffen, vertelde één van de broeders hoe Salt Lake aan hun stel was gekomen: de broeders „leverden hun zilveren horloges, lepels enzovoort in” om het te laten maken.

Ook de wijken schaften hun eigen, minder kostbare, avondmaalsstel aan, dat vaak van glas in plaats van metaal was vervaardigd.

De zondagsschool was een onderdeel van de protestantse achtergrond van veel van de vroege mormoonse bekeerlingen en uit de verslagen blijkt dat er een of andere zondagsschool voor de heil-

gen was in Kirtland (Ohio), in Nauvoo (Illinois), en in 1844 ook in Engeland. Richard Ballantyne, een voormalig protestants zondagsschoolmedewerker, organiseerde de eerste zondagsschool in Utah in 1849, toen vijftig kinderen van acht tot veertien jaar bij elkaar kwamen in een ruimte die hij speciaal daarvoor aan zijn huis had laten bouwen. Anderen volgden zijn voorbeeld, zodat er in de meeste wijken zelfstandige zondagsscholen ontstonden. Tegen de jaren zeventig waren er tweehonderd zondagsscholen, waar tegen de 15.000 jongeren en volwassenen bij betrokken waren. Voor het eerst namen vrouwen en kinderen rechtstreeks deel aan een zondagse vergadering als leraressen en leerlingen, terwijl veel mannen drukbezette functionarissen en leraren werden. Zingen, bidden, lessen uit de Schriften, catechismusles en opzeggingen maakten alle deel uit van de school, evenals examendagen, zoals de dag die door bisschop Frederick Kesler werd bijgewoond: „Het gebouw was goed gevuld, de stukjes werden goed voorgedragen en er werden een groot aantal prijzen overhandigd, bestaande uit verschillende prachtige boeken.”

Daar de kinderen van de zondagsschool gewoonlijk niet aanwezig waren op de avondmaalsvergadering, die 's middags werd gehouden, werd het avondmaal voortaan, op verzoek van het Eerste Presidium, ook in de zondagsschool bediend. Het is weer bisschop Kesler die ons een beeld van de situatie verschaft:

„Ik bezocht de zondagsschool van onze wijk en sprak enkele minuten terwijl het avondmaal werd rondgediend. Het was pas de tweede keer dat het aan onze kinderen in de zondagsschool werd be-

diend. Ik gaf hun . . . onderricht in verband daarmee.”

Nog een opmerkelijke verandering op de sabbat was het betrekken van jongemannen bij de bediening van het avondmaal. Tegen de jaren zeventig werden jongens van elf tot zeventien jaar tot diaken geordend. Daarvoor hadden volwassenen de meeste ambten van het Aäronische priesterschap vervuld, waarbij zij optraden als „waarnemend” diaken, leraar of priester. De jonge diakenen ontvingen als de twee belangrijkste zondagse verantwoordelijkheden: zaalwacht tijdens de vergaderingen en anderszins zorgen voor het wijkgebouw, en het rond dienen van het avondmaal. De diakenen te Salt Lake City kregen in 1874 te horen:

„Het is zo plezierig een fatsoenlijke jongeman te zien, met schone handen en goedgekamd haar, die op zijn tenen loopt om vooral geen lawaai te maken terwijl hij voor de mensen een plaats zoekt. Er hangt veel af van de diakenen of een vergadering aangenaam is of niet. Zij behoren minstens een uur voor de aanvang van de vergadering aanwezig te zijn. Zorg dat het gebouw goed schoon is, zorg voor een schone tafel en een helder kleed en let erop dat dit schoon wordt gehouden.” (Brief van het Eerste Presidium, gedateerd 11 juli 1877.)

In 1896 werd de vastendag van de eerste donderdag in de maand verzet naar de eerste zondag, ten einde mensen die werkten en schoolgaande of studerende kinderen in staat te stellen ook aanwezig te zijn. Zo nu en dan werden vastenzondagen gewijd aan bijzondere zaken. Toen in 1918 de Spaanse griep om zich heen greep en openbare vergaderingen verboden waren, verzocht het Eerste Presidium de kerk om 22 december in acht te houden als een bijzondere vasten-

zondag „voor het stuiten en het spoedige bedwingen door goddelijke macht van de verwoestende plaag waar de aarde mee geteisterd wordt." In 1946 werd er op 19 augustus een bijzondere vastendag ingelast als uiting van dankbaarheid voor de overgave van Japan en in december 1947 werd een vastendag bestemd om de heiligen in staat te stellen „een zo groot mogelijk bedrag bij te dragen ten behoeve van de slachtoffers van het door oorlog verscheurde Europa."

Een van de eenvoudige veranderingen die in onze eeuw in de sabbat werd aangebracht, was het invoeren van individuele avondmaalsbekertjes. Het idee was in de jaren negentig al geopperd, maar het werd pas uitgevoerd in 1911, toen er een nieuw soort plateau voor de bekertjes werd ontworpen. Vanaf dat moment werden de traditionele gemeenschappelijke bekertjes snel vervangen door metalen, glazen en vervolgens papieren en plastic bekertjes.

Door de jaren heen was de bediening van het avondmaal steeds vergezeld gegaan van toespraken, het zingen van lofzangen of andere muzikale bijdragen. Al dergelijke afleidende zaken werden in 1946 door het Eerste Presidium afgeschaft. De ideale toestand, zeiden zij, was volmaakte stilte: „Het is ons niet aangenaam wanneer er solo-, tweestemmig- of gezamenlijk wordt gezongen of wanneer er muziek wordt gemaakt tijdens de bediening van deze heilige verordening." (Brief van het Eerste Presidium, gedateerd 2 mei 1946.)

Nog een recente verandering betreft de muziek. Daar het zangboek uit de negentiende eeuw lofzangen bevatte die geschikter waren voor koren dan voor samen-zang door de gemeente, ging de samen-zang achteruit. Sinds 1909 is ons

zangboek weer op samen-zang gericht, zodat de leden eraan deel kunnen nemen.

De oudere leden onder ons herinneren zich nog de tijd dat de priesterschapsvergadering van de wijk op maandagavond werd gehouden, een gang van zaken die in 1908 was ingesteld. Sommige bisschoppen waren echter voor een zondagse priesterschapsvergadering voor of na de zondagsschool, zodat zij die op grote afstand van de kerk woonden minder hoefden te reizen. In de jaren dertig, toen het de wijken werd toegestaan naar keuze de priesterschapsvergadering op zondag of op een avond in de week te houden, kozen de meeste wijken voor de zondag, een gewoonte die door de gehele kerk heen is aangenomen.

Vanaf de vroege dagen van de kerk hebben de leiders steeds getracht te voorkomen dat de sabbat een en al vergaderingen werd. Een geprikkelde ringfunctionaris uit Cache (Utah) vermeldde in 1904: „De zondag was zo bezet, dat het evenzeer een werkdag voor ons was als elke andere dag." Een twintigtal jaren later merkte ouderling Melvin J. Ballard in het openbaar op dat „er te veel activiteiten waren op de zondagavond". Dergelijke gevoelens hebben aanleiding gegeven tot regelmatige pogingen om het zondagse programma te vereenvoudigen.

Eén zo'n poging vond plaats tussen 1928 en 1938, toen de priesterschapsklassen in vele wijken werden samengesmolten met de klassen van de zondagsschool. De presiderende broeders hoopten dat de heiligen een verstandig gebruik zouden maken van de tijd die zij voortaan op de sabbat vrij zouden hebben:

„De zondagsschool en verdere vergaderingen zijn geregeld om de mensen te gerieven en een aanzienlijk gedeelte van

de sabbatdag vrij te houden van kerkelijke verplichtingen. Wij doen een ernstig beroep op de leden om hun vergaderingen trouw bij te wonen en het gedeelte van de zondag dat niet voor vergaderingen is aangewezen te benutten om de onderlinge omgang thuis te bevorderen, met de bedoeling de loyaliteit aan het gezin te stimuleren en te vergroten, en een hechtere band tussen ouders en kinderen en meer innige betrekkingen tussen alle verwanten tot stand te brengen." (Uitspraak van het Eerste Presidium, geda- teerd 1 september 1928.)

In meer recente jaren hebben de omstandigheden de kerk genoopt om het zondagse programma op verschillende manieren te vereenvoudigen. In sommige zendingsgebieden, waar het reizen moeilijk is, werden de zondagse vergaderingen achter elkaar gehouden. De energiecrisis in de Verenigde Staten bracht het Eerste Presidium ertoe om in december 1973 de instructie te geven dat „plaatselijke gemeenten in streken waar de leden op grote afstanden van de kerk wonen, desgewenst geautoriseerd zijn om een aaneengesloten rooster op te stellen voor de zondagse vergaderingen”.

De bekendmaking van het geconsolideerde vergaderrooster in 1980 werd door de gezinnen door heel de kerk heen met enthousiasme ontvangen. Waar de gezinsleden vroeger vaak op verschillende tijden voor verschillende vergaderingen van huis waren, stelt het tegenwoordige rooster het gezin in de gelegenheid om meer tijd op een zinvolle manier met elkaar door te brengen en om „een hechtere band tussen ouders en kinderen tot stand te brengen”.

Hoewel de indeling van de vergaderingen door de jaren heen veranderd is, is er weinig veranderd wat betreft de raad die

de heiligen wordt gegeven inzake hun persoonlijke gedrag op de sabbat. Eén regel die in de beginselverklaring van de verenigde orde voorkwam, luidde: „Wij zullen de sabbatdag in acht nemen en heiligen, en hem gebruiken om God te aanbidden, goede boeken te bestuderen, te rusten, te onderrichten en om de vergaderingen bij te wonen.” Door de jaren heen sinds 1830, zijn alle veranderingen in de zondagse diensten aangebracht met het oogmerk de heiligen behulpzaam te zijn bij het vergroten en vervullen van deze prijzenswaardige doeleinden. Het stroomlijnen van de vergaderingen is bedoeld om de leden de tijd te verschaffen om een sabbat te hebben die geestelijk meer opbouwend voor hen is, hetgeen wordt bevorderd wanneer de heiligen terug naar huis gaan om te voorzien in hun persoonlijke geestelijke behoeften en die van hun gezin.

Meer dan anderhalve eeuw lang heeft de kerk gezorgd voor uitstekende vergaderingen om de heiligen in staat te stellen hun persoonlijke verbonden te hernieuwen, te leren van sprekers en leerkrachten, te leren door zelf les te geven en te spreken, te zingen en te bidden en te mediteren. Het bijwonen van de vergaderingen op de sabbat is echter niet voldoende: het is nog steeds de verantwoordelijkheid van de heiligen zelf ervoor te zorgen dat de gehele dag een heilig karakter krijgt en bijdraagt aan hun geestelijk welzijn. □

William G. Hartley is geschiedkundige belast met research aan het Joseph Fielding Smith Institute for Church History aan de Brigham Young University. Hij is tevens leraar van de hogepriesters in de 37ste Sandy wijk van de ring Sandy Utah East.

INVESTEREN VOOR DE EEUWIGHEID

Ouderling John H. Groberg
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik zou graag willen spreken over het belang van verstandig investeren. Ik herinner me weleens te hebben gehoord dat één verstandige investering de arbeid van een heel leven waard is. De waarheid daarvan kan ongetwijfeld bewezen worden. Maar over het algemeen zijn aardse investeringen overgeleverd aan de genade van factoren, die wij niet in onze macht hebben: het overlijden of vertrekken van een belangrijk directielid of begaafde verkoopleider, het verlenen van octrooi aan een nieuwe uitvinding die het produkt van ons bedrijf vervangt, de plotselinge prijsstijging van olie, de onverwachte wijziging van de rentevoet, of het plotseling kelderen van aandelen.

Aardse investeringen zijn niet van lange duur, zelfs wanneer zij enige tijd succesvol zijn. Maar een ander soort investering brengt *geen enkel risico* met zich mee" terwijl er toch een doorlopende *flinke opbrengst* wordt gegarandeerd. Ik doel op de investering van tijd, op geeste-

lijke investeringen in karakter, gehoorzaamheid, dienstbetoon en vriendelijkheid.

De Heer heeft ons vermaand:

„Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze toonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen;

Maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze toonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen." (Matteüs 6:19-20.)

De rijkdommen van de aarde zijn niet gelijk verdeeld wanneer het op financiële investeringen aankomt. Sommige mensen hebben veel geld om mee te werken; anderen hebben veel minder. Maar wat wij wel allemaal hebben is een gelijke hoeveelheid tijd om te investeren. Iedereen is vierentwintig uur per dag toegewezen. Hoe wij die tijd investeren is van het allergrootste belang voor ons geluk, zowel hier op aarde als later in de eeuwigheid.

Laat mij u twee duidelijke voorbeelden

geven — één van het investeren van tijd in dienstbetoon en één van het investeren van tijd in vriendelijkheid.

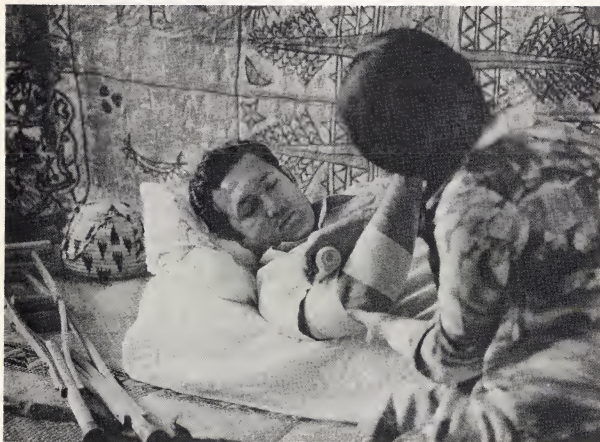
In 1956 was ik op zending in Tonga en pas aangesteld als districtspresident van het district Ha'apai, met zijn hoofdkantoor op het eiland Lifuka. Het district telde zeventien eilanden en daar wij voor ons vervoer waren aangewezen op een zeilboot, moest ik een stel raadgevers hebben die goed met een boot om wisten te gaan. De Heer voorzag in de behoefte en er werden twee prima plaatselijke leden gekozen.

Een daarvan was broeder Vea, die eigenaar was van een prachtig onderhouden huis met een strodak en een onberispelijke tuin. Hij verdiende zijn brood als verkoper van zelfgeteelde pinda's en trok er zo goed als iedere avond met zijn karretje op uit om zijn pinda's en wat andere

artikelen die zijn vrouw had gemaakt, aan de man te brengen.

Ik weet niet meer hoe vaak wij een presidiumvergadering moesten houden op het tijdstip dat er toevallig ook een of andere wedstrijd, dansavond of ander evenement plaatsvond, maar ik herinner me geen enkele keer dat hij zich verontschuldigde, ook al waren dat voor hem uitgerkend de beste avonden om zijn pinda's te verkopen.

Heel vaak hield ons programma in dat wij naar een ander eiland moesten voor een conferentie, voor zendingswerk of andere aangelegenheden van de kerk, en vaak moesten we weg tijdens een belangrijke voetbalwedstrijd of een ander evenement waar veel mensen bij elkaar waren. Toch heb ik nooit meegemaakt dat broeder Vea daarover klaagde of voorstelde dat we ons programma zouden wij-

zigen. Hij verkoos te investeren in gehoorzaamheid en in dienstbetoon aan anderen — dikwijls ten koste van onmiddellijke aardse verdiensten.

Welnu, laten we eens zien waar deze investering toe voerde. Toen ik ongeveer vijftien jaar later als regionale vertegenwoordiger van de Twaalf werkzaam was, moest ik een aantal vergaderingen in Californië houden en vervolgens doorreizen naar Honolulu en een aantal van de landen ten zuiden van Hawaï. Er stonden twee vergaderingen op de agenda in Californië — de ene 's avonds en de andere de volgende ochtend — waar enkele ringpresidenten bij betrokken waren. Terwijl we die avond de agenda afwerkten, kreeg ik het gevoel dat wij alles diezelfde avond af moesten ronden. Bijgevolg combineerden wij de twee vergaderingen en werkten wij, ondanks het late uur, alle punten af.

Daar wij oorspronkelijk hadden afgesproken om de volgende dag tot twaalf uur te vergaderen, en ik pas in de vroege namiddag door zou vliegen, vroeg ik mij dus af wat ik met die extra uren zou gaan doen.

Ik stond de volgende ochtend bijtijds op waarna ik, zoals ook u zou doen, vurig bad of er iets was dat ik behoorde te doen. Ik ontving geen bijzondere indrukken, maar dacht, „Kom, laat ik voor de zekerheid even controleren.” Dus belde ik de luchthaven en zei, „Ik heb een reservering voor die en die vlucht om zo laat. Is er misschien een eerdere vlucht?”

„Er vertrekt er een over drie kwartier,” was het antwoord.

„Ik probeer het te halen,” zei ik. Snel mikte ik alles in mijn koffer en liet me naar het vliegveld brengen. Ik was de laatste passagier die aan boord kwam, maar ik had het in ieder geval gehaald.

Ik kwam vier of vijf uur vroeger in Honolulu aan dan verwacht, dus zou er voorlopig niemand zijn om mij af te halen. Wat nu?

Enkele minuten later kwam ik een jongeman tegen die ik in het zendingsveld had gekend. „Heeft u gehoord dat broeder Vea een paar dagen geleden uit Tonga is overgevlogen?” vroeg hij. „Hij heeft problemen met zijn gezondheid en is in het ziekenhuis opgenomen. Ik sta op het punt hem een bezoekje te brengen. Voelt u er iets voor om mee te gaan, als u even tijd heeft?”

„Ja, graag,” antwoordde ik.

Toen we bij broeder Vea kwamen, was zijn hele lichaam geel tengevolge van een ernstig probleem met zijn nieren. Zijn ogen waren gesloten. Ik kon zien dat hij veel pijn had.

Ik ging naar hem toe en zei: „Broeder Vea, ik ben u op komen zoeken.”

Hij sloeg zijn ogen op. Ze waren intens geel. Hij zei: „O, dank u wel. Ik wist dat u voor een conferentie op Tonga zou zijn en dat u via Honolulu zou reizen. Ik heb de hele nacht zo vurig als ik maar kon gebeden dat u in de gelegenheid zou zijn om mij te bezoeken. Wilt u mij alstublieft een zegen geven?”

Wij zalfden hem en toen ik aan de verzegeling van de zalving begon, meende ik nog dat alles in orde zou komen. Hoe kon het ook anders met een geloof zo groot als het zijne? Maar, zoals zo vaak het geval is, stond de Heer iets anders voor ogen.

Ik zal niet in bijzonderheden treden, maar waar het op neer komt, was dat ik in de gelegenheid was hem te vertellen dat hij weldra aan de andere kant van de sluis een bepaalde dienst zou verrichten die daar hard nodig was. Ik stond er eigenlijk versteld van, maar de Geest was zo over-

tuigend, dat er geen twijfel kon bestaan over de wil van de Heer. Toen we klaar waren, keek hij vanaf zijn ziekbed naar ons op en zei eenvoudig: „Dank u. Dank u zeer. Ik wilde eigenlijk zo graag hier verder leven, maar wat ik nog liever doe, is de wil van mijn Hemelse Vader. Ik ben dankbaar nu te mogen weten wat die is.”

Een poosje later gingen we weg. Uren voordat ik oorspronkelijk in Honolulu aan had zullen komen, werd broeder Vea overgeplaatst uit deze bestaanssfeer voor zijn volgende opdracht. Hij ging heen met grote vrede in zijn hart. Een investering van tijd en onbaatzuchtig dienstbetoon werd op zo'n rustige en toch verbluffend indrukwekkende manier uitbetaald. Deze investering van dienstbetoon had al die jaren grote dividenden aan vreugde uitgekeerd en zal door de eeuwigheid heen steeds grotere dividenden opleveren.

Investeren in dienstbetoon? Er is geen andere investering die nog geweldiger of nog veiliger is.

Laten wij het nu hebben over investeringen in vriendelijkheid. Vriendelijk zijn is vaak te vergelijken met geld op de bank zetten. Ik zou het als volgt willen voorstellen, dat wij, louter door vriendelijk tegen anderen te zijn en boosheid uit te schakelen, onze vriendelijkheid op een bankrekening zetten — een vriendelijkheidsbank als u wilt — die er is om u en anderen te helpen.

Tijdens diezelfde zending naar Tonga, werd ik allereerst samen met een Tongaanse collega naar een heel klein eiland gestuurd, met een bevolking van hooguit rond de zeventien mensen. Het langs de deuren gaan was zeer frustrerend, want niemand scheen ons binnen te willen laten. Soms werden we wel uitgenodigd om bij mensen te eten, maar wel

met de waarschuwing: „Jullie mogen bij ons eten als jullie maar niet over jullie kerk of over godsdienst praten.”

Het dorp waar wij woonden leek bijzonder vijandig. Het kwam vaak voor dat we aan het eind van de dag helemaal nergens binnengelaten waren. Maar op zekere dag lukte het. Het leek een aardig gezin en we werden teruggevraagd. En een derde en vierde keer ook. Toen we hun de vierde les gaven, hadden ze veel vragen en voor we die avond uitgesproken waren, was het aardig laat geworden.

Het gezin woonde aan de rand van een stuk oerwoud, terwijl ons huis precies aan de andere kant stond, een afstand van zo'n drie kilometer. Er voerde een smal pad doorheen dat wij gewoonlijk ook namen om thuis te komen.

We waren ongeveer dertig meter van het huis, toen een groepje van zo'n acht à tien verbeterde jonge Tonganen plotseling van achter de bomen tevoorschijn kwamen. Zij hadden knotsen, stenen en kappotte flessen bij zich en hadden kennelijk teveel gedronken. Zij stelden zich op in een halve cirkel en maakten aanstalten om ons in te sluiten. Mijn collega duwde mij achter zijn rug en zei: „Ik ga tot drie tellen. Als ik drie zeg, geef ik een geweldige gil en ren ik regelrecht op ze af. Op dat moment moet jij je omdraaien en langs een omweg naar huis rennen. Het is donker en ze zullen pas merken dat je verdwenen bent als je al halverwege bent.”

„Dat kan ik niet doen,” zei ik (hoewel ik er misschien wel zin in had).

„Schiet op,” antwoordde hij. „Ik ben je senior-collega, dus doe nu maar wat ik zeg. Het heeft weinig zin allebei ietsel op te lopen.” Toen begon hij te tellen, „eén, twee . . .”

Gelukkig kwam hij niet tot drie en hoefde ik de keus niet te maken, want op dat

moment hoorden we een geweldig lawaai achter ons en kwam de man tevoorschijn waar iedereen op het eiland bang voor was, de ruwste kerel van hen allemaal.

Mijn eerste indruk was: „Nu gaat het helemaal fout met ons — van voren èn van achteren ingesloten.”

Maar hij liep regelrecht langs ons heen en ging voor ons staan. Hij keek de bende jongemannen woedend aan en zei: „Deze mannen staan onder mijn bescherming. Wie het waagt ze aan te raken of zelfs maar iets ongunstigs over ze zegt, krijgt met mij te maken.”

In minder dan geen tijd waren onze belagers even stillletjes in het duister verdwenen als zij eruit tevoorschijn waren gekomen.

Terwijl we met onze beschermer naar huis liepen, vroeg ik hem: „Waarom heeft u dit gedaan? Waarom heeft u ons geholpen?”

„Het zit zo,” vertelde hij, „dat iemand — ik meen een predikant — ons vanaavond bij elkaar riep, ons wat gratis eigen-gemaakt bier schonk en het voorstel deed de mormoonse zendelingen weg te jagen en wel op zo'n manier dat ze het wel uit hun hoofd zouden laten om ooit terug te komen. Maar toen ik het woord *mormoons* hoorde, kwam er bij mij van binnen iets in beweging.”

Hij vertelde toen het volgende verhaal: „Ik heb mijn echte ouders nooit gekend. Ik ben door familie grootgebracht en kreeg bij alles wat even fout ging de schuld. Het leek alsof niemand mij echt wilde hebben. Toen ik een jaar of tien was, ging ik naar het eiland Vava'u, waar ik twee jongemannen leerde kennen die een schooltje hadden en in het Engels les-gaven. Zij droegen een wit overhemd met een das. Iedereen stond altijd klaar om mij slaag te geven, maar zij niet. Ze vroe-

gen of ik naar hun school wilde komen. Zij lieten mij merken dat zij van mij hielden en bezorgd waren om mij, iets wat ik in mijn hele leven nauwelijks had meege-maakt.

Kort daarop ben ik naar dit eiland teruggekomen en had geen verder contact met de kerk. Er waren hier geen zendelingen en voor zover ik wist, ook geen leden. Door de jaren heen leek deze episode dus uit mijn herinnering verdwenen te zijn. Maar toen de predikant over mormoonse zendelingen sprak, stond alles me weer helder voor de geest: ik dacht, 'mormoonse zendelingen? Dat zijn geen slechte mensen, het zijn goede mensen. Ze hielden van me. Ze hielpen me. Ze waren aardig voor me.' Ik vroeg me af wat ik moest doen. Toen dacht ik, 'Ik blijf stillletjes in de buurt van hun huis om ze te beschermen.'

En dat was wat hij deed. Toen onze veiligheid bedreigd werd, sprong hij tevoorschijn. We hadden daarna ook geen moeilijkheden meer met wie dan ook, want iedereen wist dat wij onder zijn bescherming stonden.

Welnu, de vraag die ik wil stellen is: „Wat zou er gebeurd zijn als die twee zendelingen twintig jaar daarvoor niet vriendelijk waren geweest?” Ik weet niet eens wie het waren. Ik ken hun namen niet. Ik weet niets van hen, behalve dat zij zich liefdevol ontfermden over een weeskind dat door anderen werd verguisd. Ik weet alleen dat de liefde en vriendelijkheid die zij hem betoonden op deze eeuwige vriendelijkheidsbank werd gezet en op een later tijdstip — twintig jaar later — met rente verscheen om ons te helpen.

Ziet u nu hoe de gevolgen van het ver-richten van een goede daad steeds voort-duren, eeuwige dividenden uitkeren en een zegen zijn voor ontelbare mensen?

We hebben het zo nodig om uit deze

bank te putten — en we hebben het ook zo nodig om op dat ene conto te storten, voor onszelf en voor anderen. Geen enkele goede daad gaat ooit verloren. Ze is er altijd en is altijd beschikbaar.

Ik bid dat wij allen onze tijd zullen investeren volgens de aanwijzingen die de Geest ons geeft. De gelegenheid om anderen te dienen of goede daden te verrichten is overal om ons heen.

President Kimball zei eens: „God houdt ons wel degelijk in het oog en Hij waakt over ons. Maar het is gewoonlijk door middel van een ander dat Hij in onze behoeften voorziet.” („Het overvloedige leven,” *De Ster* van juni 1979, blz. 3.)

Denk eens even na over de gehele wereld, het gehele heelal, letterlijk vol met smeekbeden om hulp. Al die kreten horen is net als luisteren naar een radio. De meesten onder ons luisteren naar de vertrouwde FM-band. Het geluid dat wij te horen krijgen is helder, duidelijk en bekend en het kost ons weinig inspanning om ernaar te luisteren. Haast iedereen geeft er de voorkeur aan naar zulke zenders te luisteren.

Het schijnt in onze aard te liggen om onszelf af te willen schermen van alles wat anders is. Wij trachten wanhopig ons alleen in vertrouwde kringen te bewegen, hetgeen weinig of geen inspanning kost. De bekende klank, waar wij zo aan gewend zijn en die zo duidelijk doorkomt, geeft ons de illusie dat alles in orde is en dat we niets hoeven te veranderen.

We moeten echter eens gaan luisteren naar onze „kortegolfontvanger”. Wanneer we daar op afstemmen, krijgen we storing te horen en verre stemmen, wegzakkende muziek, vreemde talen, zonderlinge geluiden, morsesemalen, laag gebrom en hoog gepiep. Nu kunnen we niet meer ontspannen en moeiteloos luiste-

ren, maar moeten nauwgezet afstemmen en zorgvuldig en met veel inspanning onze oren en aandacht spitsen. We moeten proberen die onduidelijke klanken en onbekende talen te begrijpen.

Net als het luisteren naar een kortegolfontvanger, moeten wij ons inspannen om de kreten van anderen te horen: de niet-geborenen, de niet-onderrichten, de niet-gelukkigen, de niet-gedoopten, de niet-gezonden, de niet-verzegelden, degenen die hun zending niet kennen. Wij moeten onszelf zelfs tot het uiterste inspannen om te begrijpen wat er wordt gevraagd, wat er nodig is en hoe wij het beste in die behoefte kunnen voorzien. In feite moeten wij ons op onbekend terrein begeven, volledige partners worden van God en onze ziel toeleggen op het horen en verhoren van die smeekbeden. Dit zal altijd een uitdaging blijven. Alle groei vergt tenslotte inspanning.

Ik getuig vanuit mijn persoonlijke ervaring en met groter zekerheid, dat in alle omstandigheden en te allen tijde, er geen betere investering bestaat dan het goede te doen en gehoor te geven aan de in-fluisteringen van de Geest. Broeders en zusters, laat ons verstandig investeren! Laat ons bereidwillig dienen. Laat ons gemakkelijk vergeven. Laat ons steeds vriendelijk zijn. God zal ons daarbij helpen. Wij kunnen alle boosheid uit ons leven bannen. Wij kunnen er liefde voor in de plaats stellen. Wij kunnen liefde in ons hart ontwikkelen. Wij kunnen goed zijn voor elkaar.

Ik getuig tot u dat onze Vader in de hemel ons met zijn gehele hart liefheeft. Ook Jezus heeft ons met geheel zijn hart lief. Zij leven en zijn er om ons te helpen. Zij zijn de knapste investeringsadviseurs die er maar te vinden zijn. □

